

ס פ ר

אלהל יצחק

חדושים על התורה

והוא מה שזיכני השי"ת לחדש בפרד"ס תוה"ק ומאמרי
 רז"ל והוצאתי לאורה ליקבה"ו לעשות נח"ר לפניו
 דוקא מבלי שום פניה. יה"ר שיהא מקובל
 ברצון לפניו ית"ש ויקויים בי מקרא
 שכתוב לא ימוש מפ"ך ומפי
 זרעך וגו' אכ"ר.

כלעני יצחק ב"ר אהרן חסון ק"ט

נ ד פ ס

פעיה"ק **ירושלם** תוכב"א

שנת ויזרע יצחק בארץ (תרצ"ט לס"ק)

בדפוס יהודה צמ"ס, „איתאח", מחנה יהודה, ירושלים.

שמות

גימטי ק"ך רומז לק"ך לירופי אלדים ע"ש מה
 שביאר לפי"ד, גם נודע שהקנה רומז לרשעים
 שבהם כמו קוליס כסוחים, והנה אמרו רז"ל שמשב
 רבינו ע"ה שאל מבקצ"ה על ענין לדיק ורע לו
 רשע וטוב לו וכן כשהכרחו דור דור ודורשיו
 וכו' וראה רע"ק ע"ה שהיו מקרקין את בשרו
 במקרק"ה של ברזל אמ"ל זו תורה וזו שכרה ואמ"ל
 שהוק כך עלה במחשבה ופי" המפי ז"ל שכונה
 היא עלה במחשבה היינו חכמתו יח"ש שנקראה
 מחשבה שכלדיקים יתנהגו עפ"י מדכ"ד והרשעים
 במדכ"ד לטעמים רבים כמוקיס בחכמתו יח"ש
 ומכס כדי שיביח בחירה לאדם ולא יביח מוכרח מלד
 בעונש, ועוד שניה מ"ש הסקוק ומשלם לשונאיו
 אל פניו להאנידו והלדיק נפרע ממנו מיטוט
 טונותיו בזה העולם הכלה ונפקד, ועוד טעמים
 אחרים כמוקיס בחכמתו יח"ש, וזכה נא"ה וירא
 מלאך כי אליו היינו מדכ"ד, בלבה אש מחוך
 הקנה היינו ק"ך לירופי אלדים שבהם דינים קשים
 וצחוכס

שם האחת שפרס ושם כשניה פועה, איחא
 במדרש רבה וז"ל ד"א פועה
 שכופ"יה פניה חקפה חיטמב כנגד פרעב ואני"ל
 אוי לאיחי באיז כשיצא אלדים להפרע ממנו עכ"ל,
 ולל"ד מה ענין זקיפת החוטם שזקפה צו ולמה
 החוטם דוקא ילא אבר אחר, ואשש"ל עפ"י מ"ש
 רבינו מהרמ"ו ז"ל בליקור"ה ס"ז וז"ל עוד נלאתי
 כי יוכבד ומרים קוד לאה ורחל וכו' יונקות
 יושני ניקבי דפרדשקי דא"י דמהמן אתמשך רוחא
 דחיי לכלא ח"ש ותחיון את בילדים שהיו עמשיכין
 להם מהיטמא דעתיק להחיותן עכ"ל, ועפ"י אפשר
 שזכו ברמזה פועה לפרעה בזקיפת חוטמה לומר
 שהם מיישיכין חיות לכלידים מהחוטם העליון
 והוא שרילה לעשות צבסך ולהמיתן אוי לו כשיצא
 אלדים להפרע ממנו וא"ש אח"מ ובה"י"ב.
וירא מלאך כי אליו בלבה אש מחוך הקנה
 ונ"י עד אדמם קודש הוא, אפשר בנ"י
 כללו עפ"י מ"ש כרב פרצו נחל ז"ל שחיבה הקנה

וזהו חסד ורוב אהבה שם הוי"ו ביה מזכיר זעיר וירא וכנה כקנה שם מדות כדן בוער באם בדינים קשים ועכו"ז והקנה שהם ברשעים כחיל אינו אוכל שאינה שולטת בהם מזכיר, וזהו יתרון וקדוק אי' ככל הינת כקנה ללא לדרך שהיל"ל וכהו כקנה בוער באש ואינו אוכל ולפי הנו' איש שכל אחת רומחה לענין אחד כחיל, ואז ויאמר משה חקורה וא' כשפיי הרב המלצים ז"ל שר"ל חקורה ממאסר כגוויה והחומרות וזהו אשיג במראה וענינה במראה כשכל ואדע סינחה וענינה וז"ל ואלהה את המראה הגדול הזכ כינו מדת הגדולה והחמד שורה על כקנה שם ברשעים ומדוע לא יבער הקנה הנו' במזכיר, וזהו ממש שאלת רשע ופינו לו פרסה לידע סינחה וענינה ואז וירא כי' כי קר לראות ויקרא אליו האלדים מזכיר מחוך כקנה שם קיך לירופי אלדים ויאמר אל חקרב כלום שריון לא בנפת למדרינה זו לידע קוד הענין אלא של נעליך מעל רגליך והוא צמיש רביו הארצי ז"ל בטונת ברכת שעשה לו כל לרכי שכעל הוא אור הולא מכנינה כקוד נעל לשמיר את האדם מן החילונים ח"ל של נעליך שחשלה ממדרינה כנינה למדרינה החכמה שכיח למעלה ממנה ואז תבין שאלתך כי המקום אשר אתה עומד עליו לידע קיבתו ועינו אדמת קידש הוא כינוי מדת החכמה כנקראת קידש כודע וכשחשיג במדכ העליונה הזאת שכיח חכמתו ית"ש אז תבין קוד הענין שהוא תלוי בחכמתו ית"ש חכמה טעמים כחיל.

ותקרא שמו משה כי מן היום משיחיהו. מים פ"ה גימ' ל"א ובי"ט ל"א גימ' תרי"ב ומים רומז לנינה כקוד וזהו ז"ל מעדן חכ טעם שקראתו משה כי מן ה' מים משיחיהו ר"ל ה"פ מים וע"כ נבחר לו שם הקדיש הזה.

ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלדים, אפ"ל כק"ד עפ"י מ"ש רז"ל ע"פ הבט נא השתימה וגו' שכל הבטה הוא מלמעלה למטה והגזיהו הקב"ה לאחשיה למעלה מכיפת הרקיע, ונקדים עיר מ"ש רביו מהרמ"א ז"ל כי הוא ית"ש העלה את מרש"ה ג' מדריגות זו למעלה מזו, אי ע"י מלאך להבינו לנבואה, כי לנבואת שם אלדים היא חספקלריא שאינה מאיבה, ג' להעלותו ממנה אל חספקלריא במאירי היא שם

כי כגזול עמיד ז"ל. וע"כ כשראה עלמו בעלה מעלה עליונה עד מאד למעלה מאספקלריא שאינה מאיבה כסחור פניו כי ירא מהביט מלמעלה למטה אל האלדים דייקא שהיא חספקלריא שאינה מאיבה שכוף עלה למעלה ממנה אל חספקלריא במאירה כחיל.

ויאמר אביה אשר אביה ויאמר כה תאמר אל בניו אביה שלחני אליכם, אפ"ל כק"ד עפ"י מ"ש בזכ"ק בכמה דוכתי בגאולת מלכים היח מסטרא דיוכלא דכינוו כנינה במכנינה בשם אביה וע"כ אדכור המשין זמנין ויאמ"ר באורייתא כונד חמשים שערי צניק, וידע שם אביה יש לו ג' מילואים ביודיין באנפ"ן צכח"ן וכה גימ' קס"א קמ"ג קנ"א ק"ה תרי"ב, וכנה משה במילוי מ"ש שר"ן כ"י גימ' תרי"ב בדקדוק, ואפשר כע"כ נבחר מרע"ה לכיות הוא גואל ישראל יען שהוא אחת בשם הנו' ככל מילואי גימ' שמו ומשם היח גאולת ישראל ממלכים וע"כ עתה הזכיר לו השי"ת גי' אביה ואמ"ל כה תאמר אל בני אביה שלחני אליכם, שלחני דיקא שאני אחיו בשם הנו' בני מילואיו.

שלח נא ביד השלח, איתא במדרש ביד רפי"ק ע"כ, והוא תמוה ואפ"ל לפ"ד בכ"ק מ"ש מהרמ"א ז"ל כפי' בשלה על מאמ"ס ז"ל במילוח ח"ל ויט משה את ידו בתחיל היום עומד כגזול חמ"ל בשם הקב"ה ולא קבל עליו הראהו את המטה ולא קבל עליו משלו מבל למח"ד למלך שכוו לו צ' נניח זו לפניו מ"י מדר את הפנימית ובה הלוקח ליכנס בחיבו ולא הניחו השומר חמ"ל בשם המלך ולא קבל עליו הראהו כטענת ולא קבל עד שכתחיל המלך מנהג ובה כיון שראה השומר את המלך שוכג ובה כתחיל לברוח חמ"ל הליקח כל כיוכ כיוהו אומר לך בשם המלך ולא קבלת ופכשו למי אתה בורה, כן אמר משה בשם המלך ולא קבל הראהו המטה ולא קבל עד שנגלה עליו הקב"ה ככבודו כיון שנגלה עליו ככבודו התחיל היום לברוח חמ"ל כל כיוס כיותי אומר לך בשם הקב"ה ולא קבלת עליך ופכשו למי אתה בורה חמ"ל לא מצינך אתי בורה כן עמרם אלא מפני אד"ן כל הארץ עכליה, ויצא חז"ל טעם הים שלח קבל מאמר משה בשם הקב"ה גם בלי כב"ח המטה לזה משלו משל אחד והוא כי מחלוקת רפי"ק

רעיק ורעקן צנא צהרא דסייד צמוכר צור ודוח
 ויהי צמוכר כציה כפנימי לצד אם לריך לקנות
 לו דרך לזכנס צו, וגם דקיל כרעיק דאיל לקנות
 הנה זה כיכ הכמרש צין שר היס למשה כי לשר
 היס נראה לו שאם הקציה מרר כפנימיות לישראל
 היא א"י אין להם דרך צחילון הוא היס ושייכ
 לא קבל עד שראה הקציה וכ"ז על צלי הכותו
 צמטכ כי צו יכנע ולא ישים לצ לשום טענה
 טכתי"ד ז"ל, ואפשר שמרע"ה ראש הככמים כרואה
 את הנולד וכשנגלה עליו הקציה צמראית הקנה
 יאמיל צכוליאך את העם עמלרים תעבדון את
 האלדים על הכר הזה ומוכרתים לעבור דרך היס
 א"ל שלח נא ציר תשלח ציר רעיק דקיל דאיל
 ניקח לו דרך ולא יוכל שר היס לטעון כנגדו
 שום טענה ודוק.

ואמרת אל פרעכ צני צכורי ישראל, כחצ רשיי
 ז"ל צכאן חחס הקצ"ם. על מכירת
 הצכורה ליעקב ע"כ, ול"ד מכ איכפת לו לפרעכ
 ענין הצכורה שידועו עליה. ואפשר לעמיד צדי
 אופנים.

אופן א"י ע"ד כפצט לפי שהקציה נפרע מן
 האדם מזה כנגד מזה ולא אפשר בלא"ה
 ובמ"ש רז"ל ע"פ הכה נחממכ לו למושיטין של
 ישראל לדונם צמים וכבר נשבע שלא יציה מצול
 לצולם, וכיון שרלון הקציה להציה עליהם מכת
 צבורה וכס שעצדו לזרע יעקב ואם נאמר שלא
 קנה הצכורה לא כוין מדכתי"ד וע"כ קודם כל
 דבר חחס הקציה על מכירת הצכורה ושלח ואמיל
 צני צכורי ישראל ואם איך משלחם הנה אנכי
 כורג את צנך צכורך מדכתי"ד.

אופן צי צמה שגודע שקודם מחיית היתכ כעצודה
 צכורות וע"כ קנה יעקב הצכורה מעשו
 אחר רשע זה אינו ראוי להיות עומד ומקריב ע"ג
 החזנה כמ"ש רז"ל, וכנה הקציה שלח לומר לפרעכ
 בישלח לישראל דרך שלשת ימים לצנח להי ואולי
 ייעון פרעה שיקח זרע עשו שהוא הצכור כדי
 לצנח שהעצודה צכורות, ע"כ הקדים ואמיל
 צני צכורי ישראל וחחס על מכירת הצכורה ליעקב
 ובטלה לה טענה כתי"ד וע"כ אמיל שלח את צני
 ויעבדני דיקח שהעצודה צכורות.

אופן גי צכקי מ"ש רז"ל שיעקב אטי"ה כיכ
 צכור צמחשנה, ועשו צכור צמטשכ, כמו

שפותרה של קנה שכננס ראשון יולא אחרון.
 ערין מכ שחקרו כמ"י ז"ל על כמכות ששלח הקציה
 על פרעכ וכמלריים מכ פשעם זמכ חטאחם כרי
 אדרצכ קיימו גזירתו יח"ש שגזר על זרע אנרעם
 ועצדום ועינו אחס ומכלל החירוליס לזה הוא
 שהקציה דן את האדם כפי מחשבתו אם לטוב
 ואם להפכו, ויש שמושה ענינה לשמה ונוטל שר
 עליה ויש שמושה מלוכ וענוש עליה דרמנא לצא
 צעי, ופרעה ששעבד לישראל צעצודה סרך לא היחכ
 כונחו לקיים לצויו יח"ש כ"א משנאחו לישראל
 וע"כ ראוי לענוש, וי"ש צנחמיה וחתן אוחות
 ומופתים וכי כי ידעה כי היזדו עליהם כתי
 ופשוט, וע"כ קודם שהענישו הקציה כמכות אמיל
 צני צכורי ישראל וחחס על מכירת הצכורה ליעקב
 לפי שהוא צכור צמחשנה ורמח לו שהטיקר הוא
 המחשנה וכיון שמחשבתו היחכ להזיד על ישראל
 ראוי לענוש ואם לא ישלחם הנה אנכי כורג את
 צנך צכורך.

אופן די צכקי מ"ש כמ"י ז"ל אי מן כטעמים
 ליציע קוב"ז לפי שהגזירה ח' שנה היחכ
 על זרע אנרעם כמ"ש כי גר יכיה זרעך וגו'
 וכס יעקב ועשו כל אחד חייב לפרוע חלני
 וכשישראל נשתעבדו צמלרים רדיו שנה פרעו כחוב
 שעליהם אכן יש צד לומר שהצבים להשלים כמ"ש
 לפי שהקציה אמר לאחטי"ה כי צילחק יקרא לך
 זרע צילחק ולא כל ילחק שזרע עשו לא יקרא
 זרע ויוכל פרעה לכלדיק זה הפי ממה שהחחיל
 יעקב לפרוע החוב ולמה לא החחיל עשו שהוא
 הצכור אלא ודאי שטעו פטור מהחוב דזרעו לא
 חקרו זרע כנז"ל וע"כ צא הקציה לקחור טענתו
 זאת צאומרו צני צכורי ישראל וחחס על מכירת
 הצכורה ליעקב וע"כ החחיל לפרוע חלני החוב
 שעליו יען שהוא הצכור ואין מזה ראיה ולעולם
 זרע עשו חקרו זרע וישראל כבר פרעו חלני החוב
 שעליהם וע"כ שלח את צני ויעבדני ודוק.

פ' וארא

וידבר אלדים אל משה ויאמר חלני חני כי
 וכי. יליד חדא צאומרו וידבר אלדים
 אל משה מכ דבר עמו צאוחו דצור לא נודע
 לנו

שם י"ב באלם ונשלים שם אלדים ח"ש וידבר אלדים דיקא.

וילקחתי אחכס לוי לעס ר"ת אחיות אלול שבו כל ישראל חזרים נחשיב ומרצים קליחות ותחנונים ואז ע"ז וכייתי לכם לאלדים ציוס ר"כ שכל באי עולם עוזרים לפניו כצני מרון הקצ"ה בעלמו דן לישראל ולא צ"ד שלמעלה שהוא רחום בדין וכמ"ש דוכ"ה מלפניך משפטי ילא וכו' ויודע שמלכותא דרקיפא כטין מלכותא דארעא ובמלכותא דארעא אס אחד גר בארץ וכו' ממלכות אחרת אין דנין איהו בצ"ד של אוחב מדינה אלא כקונקול שהוא פקיד מהמלך שלו וא"כ גם ישראל שט"י חשוכס ילאו מחתת ממשלת שרי מעלב ויכנסו חתת ממבלתו ית"ש מוכרת שהוא יכיב דן אחס ח"א ולקחתי אחכס לוי לעס בחודש אלול וכייתי לכם לאלדים ציוס ר"כ וארחס עליכס.

הוא אהבן ומשה אשר אמר כי לכם בוליתו אח צני מאר"מ על לבאחס כס במדברים וכו' לבוליתו אח צני ממלרים וגוי. יל"ד למב בראשונה אמר מאר"מ ולבסקיף אמר ממלרים. ואפ"ל צק"ד לפי שצחחילת כשליות במראית כסוב אמ"ל בקצ"ה למשה שיאמר לישראל שיעלב אחס ממלרים מכל וכל אל ארץ כנעני יגוי ואולם לפרעה יאמר לו דרך שלשת ימים נלך במדבר וגוי ולפ"ז ישארו באר"מ שכיח תי פרסה על תי פרסה ולא ילאו כ"א ממלרים עלמב דוקא חכו שמדוקדק צמ"ק כללו צאומרו צחחילת אשר אמר כי לכם בוליתו אח צני מאר"מ צכלליחה חכן כס במדברים אל פרעה מלך מלרים לבוליתו אח צני ממלרים דוקא דבוינו דרך שלשת ימים וישארו בארץ מלרים וע"כ אמר ממלרים דיקא ויכין. **ואמרת** אל אהבן קח את מטך והשלך לפני פרעה יכי לחינין. אפ"ל כטעם שקודס

שפשה במכות עשה באות כזכ שיעשה במטיב נחש וכן מלינו צמטיב של משה צמראית הכסוב וישליכבו ארלב ויכי לנחש. עפ"ד כזוכ"ק פי צלק דקל"ד ע"כ צענין צלעס ח"ל צכחיא שעהא עבד ציב כמב מוני מותח ולא מית עד דניכל חרבח דכוכ תקין עלוי הויח מכחי קטרא והויח מכחי קטרא אמ"ל פינתח צדיליב טיל וצדיליב ימות כדין קטל לוי ויכיל לוי דכך אורחוי דככוא

לנו, גם אומרו אני כי מה כוונה בזה וכי עדין לא ידע משה ששמו כי, ורז"ל אמרו שדבר אחר משפט על שחשבה לדבר ולומר למב ברעוה ועפ"י דרכס ז"ל אפ"ל לפ"ד צמב שודע מכמקובלים ז"ל שגלות מלרים היב ח"ל שוב למתק כי גבורות אלדים גימטי ח"ל והמתוק הוא צחוספה אוח ח"ל על מקפר אלדים פי"ו ויכיב פי"ז גימטי אני כי שבוה רחמיב. והכס פי"ו שטבוד ישראל צחומר וצלבניס וכות מרע"כ שבוה שורש נשמות ישראל כנודע מתקו ד' גבורות אלדים גימטי משה צחוספה אוח ח"ל עליכס כנז' ונעשו ד"פ אני כי שכס רחמיס גשורים ונשארב גבורה אחת כלריכב לענש לעוצרי רליוו ית"ש כשוקצלו ישראל אח כחורה. וע"כ כשנחרעס משה על הקצ"ה צאומרו למב ברעוה וגוי למב זה שלחתי וחשב שפדין מדכ"ד מחוחכ על ישראל ואינס ראויס לגאולה וע"ז השיבו ית"ש וידבר אלדים אל משה ר"ל פיקתכל צשמו משה כרומז למחוק ד"פ אלדים חכו ויחמר אליו דיקא אני כי שנתמתקה מדכ"ד ומשס אלזיסי נעשה אני כי ורמו לו שט"י זכותו וכות כאבות וכצרות שכקים עמכס וצכלטרף נחקת צניי ולעקתה מלרת כשטבוד מכ"ז נחמתקו ד' גבורות אלדים ונעשו אני כי רחמיס נמורים לכן אמור לבניי ד' הצטחות טובות כנגד ד' מתוקים כנז' וכס וכולאחי וכללתי וגאלתי ולקחתי וכזכיר צפי ד"פ אני כי כנגד ד"פ אלדים כנז' שנתמתקו וכשגמר ד' הצטחות כנז' צאומרו ולקחתי אחכס לוי לעס אמר וכייתי לכם לאלדים ר"ל שנשאר גבורה חתת של אלזיסי צלי מחוק כדי לבעניש לעוצרי רליוו אחר שיקח אחס לעס ויקצלו כחורה וע"ז וידעס כי אני כי ותצבו לציות כארץ הקדושכ ח"ל וכבאלתי אחכס אל בארץ ע"י מעשיכס כטוביס.

וארא אלי הצרכסי כתב כריצ"ה ז"ל ס"ת אלס שנעשו כמו אלמים ולא ברברו אחר מדותי ע"כ, ויומתק כרמו כזכ עפ"ד כאר"י ז"ל צפי נאלמתי דומיה שצומן כגלות מקחלק שם י"ב מאלדים ונעשה כציכול אלס וכשיחזיר שם י"ב לאלס יושלס שם אלדים וחבא כגאולה חכו שרמו צק"ת אני כי י"ב ואח"כ וארס אל הצרכס ס"ת אלס לרמו למרע"כ שכבר כאיר

מוצן מאומרו בתחילת השליחות ואני ידעתי וכו' אכן פרעם, בואת כתיב ואני אקשה לה לב פרעה וברציתי את אותותי וכו' ומיטוט רבים שנים ואח"כ כתיב ולא ישמע אליכם פרעם משמע שאפי' אחר השני מכות לא ישמע אליכם וע"כ כביא רש"י ז"ל זה הפסוק ולא הפסוק הראשון וגם הביא זה כפי צמח הלפרדטס ולא צמח כדס ודוק.

ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני כי אלדים. לליד למכ צמח זו צפרטות הזכיר לו שעדיין אינו מתירא מה"א. גם עבדיו מאן דבר שמיכו שלא נזכרו כלל צמכות הקודמות ואפ"ל לענין לפי שנמכך זו של צד כודכ פרעם שהטח באומרו חטאתי הפעם כי בלדיק והחלל באומרו ואני ועמי הרשעים ר"ל שהוא מוכרח מלד עמו. אכן אמר לשון דמשמע לתרי חנפי דהיונו אומרו כי בלדיק ואני ג"כ לדיק חבל ועמי הרשעים. או נוכל לומר שחינת ואני קמוכך לאחריה ואני ועמי הרשעים וכיון שהדבר שקול ולכשלא יחשוב עלמו לדיק כפי' כראשון ע"כ בא מרע"ה ונתן אלצע צעינו באומרו ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני כי"ל ר"ל שאתה כלול עם עבדיך צרשטות וצד דבריך לומר ואני ועמי הרשעים ולא חאמר כי בלדיק ואני ודוק כי נכון הוא בעזכרית.

פרשת בא

ולמען חספד באזני צנן וצן צנן את אשר התעללתי ביחורים ואת אותותי אשר שמתי צם וידעתם כי אני ה'. לליד מהו פי התעללתי אס כפי התרנוס שתרגס די עבדות היינו ואת אותותי אשר שמתי צם ולמה הכפל ואם כפי רש"י ז"ל שפי' שחקתי קשה הדבר לאומרו כפי פשוטו לנצי השי"ת. ואפ"ל לענין צהקי. מכ שחקר רבינו מהרמ"א ז"ל בענין שאמ"ל הקצ"ה לעשכ שיאמר לפרעם דרך שלשת ימים. וכו' ולמה לריך עורמות והחבולות חיו לכויאס ממלרים והיל"ל צפשיטות שלה עמי מכרי"כ. ואמר פי' שני טעמים האחד שהקצ"ה רצה לשלוח עשר מכות צמלרים לכראות גדולתו יח"ש

דכוח קטרה מאן דאזיל בתרכא צב ימות וכו' חפיק נשמח"כ וכו' תחליל וכו' מיה צלעס סכ"ל. וכו' ח"ש מה שנהפכו בעמות לנחש בתחילה כיון שרוליס לבכות צכס פרעה והמלריים צעשר מכות ח"ש לריך להיות צכס משירש כנחש כדו לבכות צכס הקטרה דילכוון דכך אורחוי דכוחא קטרה כנז'.

ובזה מתוכן קושית ר"ה לריו"ס צוה"ק וארא דכ"ה ע"א דש"ל ליה הא גלי קמי קוב"ה דאינון חרשין יעבדון הניניח מאי גבורחא איכו למעבד קמי פרעה הניניח וכו' ע"ש. וכפ"ה ח"ש שהולך קידס המכית להפוך המטה לנחש להכית מקטרה דילכוון כנז'.

וירא פרעם כי כיחה הרוחב וככצד את לבו ולא שמע אליכם כאשר דבר ה'. כתב רש"י ז"ל ח"ל וביכן דבר ולא ישמע אליכם פרעה עכ"ל, וכש"ה ז"ל בקשה ולמה לא פירש זה לעול גצי מכת כדס דכתיב ויחזק לב פרעה ולא שמע אליכם וכו' וכן גבי בליעת מטכ אהרן את מטותה וע"ש מה שדוחק לתרץ זה. ולענין אפ"ל צמה שדקדק טוד למכ רש"י ז"ל כביא מפי ולא ישמע אליכם פרעם ולא. כביא מפי הקודם לו צפי שמות צמלרות הקנה דכתיב ואני ידעתי כי לא יתן אחכס מלך מלרים להלך ולא ציד חזקה. חבל שס נאמר ושלחתי את ידו והכתי את מלרים צכל נשלחותי אשר אעשה בקרבן ואחרי כן ישלח אחכס דמשמע מזה דכשיכה אותו מכה בקרבי דהיונו צגופו ישלח אחכס וע"כ בהפיכת המטה לנחש וצמח כדס שלא היו מכות צגופו לא הולך רש"י ז"ל לפרש כלום. על ולא ישמע אליכם פרעה שהדבר מנחא צמ"ש ואני ידעתי יכו' חבל צמח הלפרדטס שהיחה צגופו ממש כמ"ש וצכה וצעמך וכו' ואמרו רז"ל צתיך מצוהס נהקין ומקרקרין ועכ"ל לא שמע אליכם וע"כ נהקשה רש"י ז"ל וביכן דבר הכי מפי ואני ידעתי וכו' משמע בהיפך שבשיכה אותו בקרבן דהיונו צגופו ישלח אחכס וע"ל חירץ מפי ולא ישמע אליכם פרעה הנאמר ריש פי וארא שכתוב שם קתס וברציתי את אותותי וכו' ועכ"ל ולא ישמע אליכם פרעה וכו' ח"ש ודוק.

באו"א אפ"ל לפי ששכ מלינו שאחר שני מכות שהס כדס והלפרדט לא נכנע וכו' אינו

כי ועמו ועיב בניאחו לא כולרך רוח חזק אנל נקילוקו כולרך רוח חזק שכיב בעיב שלא בטונחו. **אחרי כן** ישלח לחכמי מוכי. ק"ה נחמה רמ לו שאחר שיכלחם מרלוגו יתנחם ויכדוף אחריכם וכמיש ויכסך לבב פרעה וכו'.

ויאמר כי אל משכ נטיך ירך על השמים ויכו חושך וגוי ויט משה את ידו וגוי. לליד למכ נמכת בארצה כגס שאמיל הקביה גטה ירך ועמיז ויט משה את מטהו ויכין ויט משה את ידו ולא מטהו, ואפסיל לעניד טפיי מיש רזיל שבמטה של משה היב חקיק עליי שם כמפורש, גם אמרו עייפ ויקרא אלדיס לאור יוס ולחושך קרא לילה ולא אמר קרא אלדיס שאין הקביה מכוה שמו על החושך וזכר יוצן בענין שנמכת בארצה הקביה חלק כניד למשה שיפלה בארצה נכה ידו ומשכ חלק כניד להקביה ויט את מטהו שיפלה בארצה נכה שם כמפירש בחקוק על המטה, ואילס נמכת בחושך שאין הקביה מכוה שמו עליו עייב ויט משה את ידו ולא מטהו.

ועברתי בארצם צלילה כזה וכבתי כל כבוד בארצם מארס ועד צבמכי ובגלי אלדיי מלריכו וגוי ק"ה מילכ למפרע שבזכות במילה שגלו צאוחו כלילה כמיש רזיל נעשה להם כנס הגדול הזה וכן רמו כנטיהיזי זיל צפי ויכיה כדס לכס שתיבת לכס גימטי המילה שגלו צאוחו כלילה.

דברך אל כל עדת ישראל וגוי כהב רשיי זיל וכי אכין מדבר וכלא כבר נאמר אתה הדבר אלא חולקין כבוד זליז יכח עייב. יבש"ה זיל כקשה משס בראיסי זיל דזילמח אתה הדבר לאכין קאמר אנל לישראל שניכס כאחד היו מדברים וכי וכאריך לפלפל בזה עייב. ילעניד דברי רשיי זיל הללו הם מהמכילתח יבס מצואר שכיבויח הוא מפי ואחה דבר אל בני ישראל צפי כי תשא ובפירוש אמר שם אל בני ישראל ופשוט שמיש ברשיי וכלא כבר נאמר אתה הדבר כוא טייס זיל ואחה דבר וכיווחו על הפי הנאמר ככי תשא כנזיל ודוק.

אד תאכלו ממנו נח וצשל מניבל במוס וגוי כחב רשיי זיל מנין לשאר משקין חיל וצשל מצושל מימ עייב, ובקשה השיה זיל

יחיש לעמו בחירו כדי שתחקע בלכס כאמוכ כיחד כל ימוט ואילו אמר לפרעה שיפלה לישראל מכו"כ וימאן לא יכיה חייב כל אוחס כטונסיס שבדואי דבר קשב לשלח חפשו חיר אלף רגלי לא כן יתה שאמיל דרך שלשח ימים דוקא וכשמיאן יתחייב צטונסיס של עשר מכות. והטעם כמני בעצור ברכוש גדול שאילו היו יודעים כמלרויס שחס הולכים צכהלט לא היו מבחילים להם כלי כסף וכלי זהב וז"ש ואני ידעתי כי לא יתן לחכס מימ להלויך והטעם שלא כיה ציד חזקה אלא דרך עורמכ הטעם כאי ושלחתי את ידי וכבתי את מלריס וכי ועוד ושאלכ אשב משכנתי וכי כנזיל עכתיק זיל, חיש פה ולמטן חקטר וכי את אשר כחטללתי במלריס דכיונו דרך פלילה וערמכ הטעם בעצור ואת אוחותי אשר שמתו צס דכיונו כעשר מכות ואילו לא עשיתי כן לא היו מחויבים צטונס כזה ולורך צמכות כוא בעצור וידעחס כי אני כי ותחקע כאמוכ בלכס כנזיל.

וכסה את פין הארץ ולא יוכל לראוח את הארץ. תמלא ריח לצאוח איה הארץ לאה, יוצן כרמו כזה טפיי מיש רציונו כאריי זיל צדרוטי פסח דרוש די שצחינת לאה היא דיניס קשים וממנה יונקיס כחילוניס כדי חיוחס צפרס פרעה שכוה מלד כעורף כנגד לאה וציומי כפסח נכנסת בארחה לפניס צקוד מלכ שמורכ עשיב. עויין מיש הרב זיל צליקריח חיל וכבר ידעת כי פרעה מן אלדייס דקטנות נאחז וכשכונקין כהוויית אז החלדייס מהצטלין וכי וכארצה נמשך עיי מילוי ההיין כיה חלוייר לונת כהיין כל אחת לורחכ גי וויין יכיה צס צין צוב גימטי ק"ד וכנכ צייפ ק"ד גימטי ארצה וכס גימטי ילחק וכי עכ"ל, וזכו כרמו כשבא בארצה וכקכ את עיין הארץ עיי מילוי הווייה דכהיין כנזי אז ולא יוכל פרעה לצאוח איה הארץ ריח לאה לינק ממנה חיותי כמהבטלח בארחה עיי הווייה דצין ונפקק חיותו של פרעה. ואיש אחיית וככו"ב.

ויהפוך כי רוח יס חזק מאד ויבא את בארצה וגוי. לליד למכ כולרך רוח חזק מאד לישא את בארצה ובניאחו נאמר וכי ככג רוח קדיס קחס ולא כולרך חזק מאד. ואפער שבארצה כיהל נחיר גדול לכנסק מחויבו

ז"ל וא"ת לא יכתוב לה מיס ולא מנושל אלא יכתוב נא ונשל ותורל ותירץ כרא"ס ז"ל כיון דמנושל כולל גם כללי כדכתוב ונשלח ואכלת ופירש"י דאף כללי קרוי בשול כולרך לכתוב ולפרש צמים לאשקוי ללי אש"י דכתוב כ"א ללי אש וי"ב דמנושל לאו כללי קמייירי עכ"ל וכו"ל דוחק.

ולענ"ד אפשר לתרץ עפ"י מאי דאפליגו ריו"ס בגלילי ורע"ק צ"פ בילד לולין דריוסכ"ג ס"ל נהן קרביו ובני מטיו לחובו ורע"ק ס"ל כמין בשול הוא זה אלא חולן חולה לו. וכנה לקברת ריוסכ"ג כוכרת הכתוב פה לכתוב צמים ובשל מנושל לרבות שאר משקין דאילו כסב נא ומנושל קסם כרא"ס שאם נהן קרביו ובני מטיו לחובו גם זה בכלל בשול לכך אינטריך לכתוב צמים ולרבות ג"כ שאר משקין לומר דדוקא בכ"ג הוא דאקור אבל בשול בלא שו"ד כנ"י עותר, ואפי" לסי רע"ק אינטריך למשט שאינו עובר בלאו ואין לוקין עליו שלא אמר רע"ק שזה ביכול גמור אלא כעין בשול ולכתחילה דוקא וז"פ.

עוד אפשר לתרץ באור"א עפ"י מ"ש רז"ל בטעם לאכילת הפסח ללי דוקא שהוא דרך חירות כמו כעשירים שאוכלים הבשר ללי, ובפ"י חילו כחב קרא נא ומנושל כרא"ס שאם בשלו במשקים יקרים כדרך כעשירים שפיר דמי דזיל בחר טעמא לכך אינטריך לכתוב צמים ובשל מנושל לרבות שאר משקין לאקור כל מין ביכול בדבר אחר ודוק.

ולקחו מן הדם ונחנו על שתי המזוזות ועל המשקים וכו' ל"ד למכ צליווי מרע"ב לישראל היפך הסדר ואמר וכגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות. וכו"ל רז"ל במכילתא אמרו שבה ללמדנו שאין סדרן מטבב. ורבינו מהרמ"א ז"ל פ"י ודקדק עוד שמלינו שמרע"ב הוסיף אגודה אצוב שלא מלינו שנלטה עליה ויישב בכל עפ"י מאמר רז"ל שאמרו שהמשקוף רמו לאשע"ב ושתי המזוזות רומזים ליתח ויעקב ויטן שישראל באותו זמן היו גוי מקרב גוי ואינם ראויים כ"כ ע"כ לוי הקב"ה למרע"ב שיחנו הדם על שתי המזוזות תחילה שהם יתח ויעקב ואח"כ על המשקוף שחנו למדריגת אנדרהם שהיא עליונה. אכן מרע"ב אמ"ל לישראל שיש צידי תקנה

שחנו תחילה למדריגת אנדרהם ע"י ולקחתם אגודה אצוב וקתם אנודכ כיה ג' שיחזרו כג' אצית ציחד ע"י כונתם בקיום מלית כדס ועי"ן וכגעתם אל המשקוף תחילה ואח"כ אל שתי המזוזות כסדרן וז"ל וכגעתם דיקא עכד"ק ז"ל ואני דול צרגליו אעצורכ להמתיק הענין באומרו אגודה אצוב שביון שטל היותם בלתי כשרים ליוכ הקב"ה לתת על שתי המזוזות תחילה ע"כ אמ"ל שיחקנו את עצמם בשתי מלות עליונות השקולים כנגד כל החורה כולה וכו"ל באחדות וכענוה וכמו שהאריכו רז"ל וכפליגו בשבח המדות הללו כנודע ע"כ אמ"ל ולקחתם ר"ל שתקנו לפלמנכס מדות מעולות מדה אגודה שהיא האחדות ואכבה ריעים זל"י שהיא שקילה ככל החורה כולה. ועוד שנית אצוב שהוא שפל ורמוז לענוה ועי"ן שתקנו עלמנכס והגעתם אל המשקוף שהיא מדריגת אשע"ב שהיא עליונה ואח"כ אל שתי המזוזות שהם יתח ויעקב וכו' כסדרן מלמעלה למטה כז"ל.

עוד אפשר לעמיד טעם לכנ"י עפ"י מ"ש רז"ל שהקב"ה משבח לכנ"י מלמטה למעלה חמוקי ירכיך שררך בטנך שדיך לוארך עיניך ראשך. והוא משבחת אותו מלמעלה למטה ראשו עיניו לחיו ודיו מיטיו שוקיו והטעם לפי שהקב"ה רוצה להעלות את ישראל ממדריגה למדריגה ע"ס כל המדריגות שאפשר להשיג וישראל ע"י מעשיכם הטובים ממשיכים השפע מלמעלה למטה וע"כ בצלוח נחיות כדס הקב"ה ליוכ לכס ונחנו על שתי המזוזות ועל המשקוף מלמטה למעלה ומרע"ב אמר לישראל וכגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות מלמעלה למטה לכמשך השפע כמדחם תמיד ע"י מעשיכם הטובים.

רבא"א אפשר ענין המשקוף והמזוזות כז"ל קרוב לדרך רבינו מהרמ"א ז"ל והוא עפ"י מ"ש הרב כנ"י צפ"י חכרתי את בריתי ויעקב וגו' בטעם שהפך הסדר כי ברחמי ית"ש להפליא חקדו לנו לא רצה להתחיל מאנדרהם כי יש בו אף שהוליד ישמעאל וכן צילחק על עשו באופן תמלא מדה"ד מקום לבלתי הניח מקום למדכ"ר להשלים הטובה ע"כ התחיל מיעקב שמטחו שלימה כי אין בו פתחון פה לבלתי התמלא רחמים וכו' חכרתי את בריתי ויעקב וע"כ יעקוב נכתב פה מלא ואו אחר שהתחיל צאילן גדול ויסקרו

זיקקרו פיוח הקטיגוריים כמנגודים גם כזכור
 את ילחק לא יוגדו חכו ואף את בריתו ילחק
 כלומר עם שיהיה צו אף לא יוכיח צו יוגד
 אחר שנראשון לא מלאו צו יוגד רפחכ ידם ועדיו
 ואף את בריתו אברכס אזכור עכ"ד ז"ל, ע"ן
 מ"ש בזוכ"ק ס"ז ד"ה ע"ב שקגולת האזוב
 לצטרא רוחי מבנייכו ע"ש, וצוה יע"ן שגודע
 שישראל בלאתם ממלרים היכ פליכס קטרוג מכ
 אלו ע"ן אף אלו וכו' וע"כ ליוכ הקצ"כ לרמוח
 זכות אבות בנתינת הדס בתחילת על שתי המזוזות
 שחס רומזים ליעקב וילחק כח"ל ואח"כ על המשקוף
 שכוה אברכס וצוה לא יוכיח עליכס קטרוג כח"י
 צפ"י וזכרתי את בריתו יעקב, ומרע"כ צרות הי
 דיצר צו מלא להס קגולת האזוב שטי"ו יעצירו
 כל הרוחית והמקטרגים ואז אין חשש שיתנו על
 המשקוף צרישא ואח"כ על שתי המזוזות כקדרן
 כיון שהעצירו המקטרגים וזכ עשה עצור כבודס
 של ישראל שלא ירמוז להס כקטרוג על מטשיכס
 במלרים.

כדרך שמתו בכורי מלרים אצל שיפדו צשה ויכנס
 כשה במקומס קשה עד מאד שכה רומ לישראל
 כמ"ש שה פזורה ישראל ואיך יוכיח יליבא צארעא
 וגיורא בשמי שמיא, ואפש"ל לער"ד ככ"י מ"ש
 רבינו מכרמ"ו ז"ל בשכ"ג בתחילת דרושי
 פסה שישראל שכיו בגלות מלרים כס ניכ"ק
 שכפיל אדכ"ר לקט"א באותן ק"ל שנים שפירש
 מאשתו ונתצרוו באותו השפצוד וכטיב שבהס
 ילא ונכנס לקדושה עש"ב, וגודע שפכטי"א אוחזת
 בקדושה כדי לינק ממנה וע"כ פרעה היכ מחזיק
 בישראל ילא ר"ה לשלחם עד שהוכה צעצר מכ"ח
 ומכה אחרונה כיתה מנת צטרוח שכה ראש
 הקל"י וכשצירר מכס ומשך כל ניכ"ק שכיו צכס
 לא נשאר צכס חיות ומתו וממילא נתצרו מכ
 שצ"ך להתצרו ממדריעות שמתחכס ע"ד או
 רישי דעמא לא מתחקן כוליה עמא לא מתחקני
 וילאו ישראל מחמת ידם, וצוה יכ"ן ענין פדיון
 פטר חמור צשה כיון שבכורי מלרים נמשלו לחמוכים
 צריך לכוליא מכס בניכ"ק שבהס הרומזים לשכ
 וליתן כשה לככן להכניסו לקדושה וע"כ אס לא
 חפדכ שאיך יכול לצרו בניכ"ק אז וערפתו כמו
 שמתו בכורי מלרים צע"כ וממילא ילאו כל ניכ"ק
 שכיכ צכס גם עתה יוכיח כן צפטר חמור וא"ש.

ושחטו אותו כל קבל עדת ישראל בין כערבים,
 חמלא ר"ח קיכל עידת ישראל צין
 אותיות יעקב רמו למ"ש רז"ל על יעקב אע"כ
 כשכביא לאביו שני גדוי עזיס ע"פ היכ אחר
 לק"פ ואחד לקרצן חגיגכ וכו' שרמו צאומרו
 ושחטו אותו וגר שגס יעקב אע"כ שחט כק"פ ודוק.

באו"א אפש"ל טפ"י מאי דק"ל דאין מעצירין
 על המלית. והנה כשעומד האדם אלל
 הפחה ליתן את הדס הוא פוגע במזוחת ימין
 תחילה ואח"כ במשקוף ואח"כ במזוחת שמאל
 ולתחילה צריך ליתן את הדס כקדר כוכ כדי
 שלא יעציר על המלות, וצוה יש קדימה למזוחת
 ימין ויש קדימה למשקוף לגני מזוחת שמאל ולרמו
 לזה הקצ"כ אמר מזוזות צרישא ומרע"כ אמר
 משקוף צרישא וככל אמת וא"ש.

פסח הוא לכו, אפשר לרמוז בתיבת פסה ע"ד
 מ"ש רבינו מכרמ"ו ז"ל בשכ"כ בתיבת
 חרוקה שכיח אוחיות ח"ס ר"ח חס גימט' חיים
 להמשך חיים ללאה המכוונת צשס רוח שכיח
 מליי אדנו"ת ע"ש, וניכל לומר שתיבת פסה פה
 קה להמשך חיים לרחל המכוונת צשס פה ותורה
 שבפ"ש קרינן לה כמ"ש בפתחת אליכו זל"ט.

ופטר חמור חפדכ צשה וגר, כתב רש"י ז"ל
 ז"ל פטר חמור ולא פטר שאר צבחה
 טמאה גזירת הכחוב היח לפי שבכורי מלרים
 נמשלו לתמורים ע"כ, ולצ"ך להבין שכן אמת לפי
 שנמשלו לבכורי מלרים לצריכיס פדיון שלא ימתו
 (ד)

פ' בשלח

ואתה כרס את' מט"ך ונכ"י את ידך וגי'
 ק"ת חכ"ה הוא שס קדוש שצו ככה
 מרע"כ את המלרי צאומרו למכ חכה ריטך וכוא
 מקוגל להכות את הרשעים ולהענישם כגודע וע"כ
 רמו לו הש"ת שוכיון צוה השס בקדוש לקדוע
 את היס ולהטביע למלרים וכן ק"ת ויילך' הי
 את

אחי כים בשם כנוי רק שהוא כקדרו ככ"ח
שכוא רחמים לישאל ולתפרט תכ"ח פורענות
למלרים לכטביעם.

י"ט משכ את ידו על כים וכר וינקעו המים,
תמלא ר"ח צרות קידים ע"זכ בקע ועס
אות ביר"ד של כים יביב יעקב, גם תיבז וינקעו
אותיות יעקב צאלמט ואוח וי"ז צראש ווי"ו צקוף,
ויובן כ"ז עפ"י"ד כזוכ"ק ק"ו דר"ג ע"א ח"ל
ד"א וירא ישראל את ביד הגדולה כאי קרא לאו
רשיב קיפ"ב ילאי קיפ"ב רישיב בקדמיתא וירא
ישראל ונתר יייראו בעס את כ' אלא אמר"י ככוא
קבא דנתח עס צנוי בגלותא וקביל עליה גלותא
ואטיל לבנוי בגלותא כוא ממש חמא כל אינון
נוקמין וכל גבורן דעבד קוב"ב צמלרים ככ"ד
וירא ישראל ישראל ממש, ואמר"י קליק קוב"ב
לכאי קבא ואמ"ל קום חמי גרך דנפקין מנו
עמא תקיפ"א קום חמי גבורן דעבדיה צגין צניך
צמלרים וכיונו דלמנר ר' ייקא צעמחא דנטל ישראל
לנהחא בגלותא דמלרים דחילו ואמחא תקיפ"א
גפל עלוי אמ"ל קב"ב ליעקב אמאי את דחיל
אל הירא מרדכ מלרימא ממה דכתיב אל הירא
עשמע דדחילו כוכ דחיל אמ"ל כו לגוי גדול
אשימך שם אמ"ל דחילנא דישלן צנוי אמ"ל חוכי
ארד עמך מלרימא הו אמ"ל דחילנא דלא חוכי
ללחקב"ב צנוי אצבתאי ולא אחמי פורקנא
דצנוי וגבורן דחעביד לכו אמ"ל וחוכי אטלך גם
פליה אטלך ללחקב"ב בקברי אצבתך גב עליה
למחמי פורקנא דצרך יגבורן דאטביד לכו וככוא
יומא דנפקו ישראל ממלרים קליק ליה קוב"ב
ליעקב ואמ"ל קים חמי צפירקנא דצרך דכעב
חילין וגבורן עבדיה לכו ויעקב כוכ תמן וחמא
כולא ככ"ד וירא ישראל את ביד הגדולה, ר"ל
אמר מככא ויוליאך צפניו צכחו כגדול ממלרים
מאי צפניו דא יעקב דאטיל לכולכו תמן עכ"ל.
כרי מבואר מכל כנו"ל שזכות יעקב אע"כ
ויראחו כגדולה מכשי"ת וצקשוהו ממנו זכו
ישראל לכל אוחם כנקים שנעשו להם צמלרים
ואחרון חציב כנס כגדול של קי"ס, וזה שרמז
ויט משכ את ידו על כים ויולך כ' את כים
צרות קידים ע"זכ ר"ח יעקב כנו"ל, גם רוח קידים
רומז ליהע"כ שהוא עמודא דאמלעיחא, אצרכס
דרוכ, ילחק לפון, יעקב מזרח, שהוא כפניס

כנודע, וע"כ כתיב ויוליאך צפניו דייקא שכוא
יעקב ועי"ז וישם את כים לחרבה וינקעו המים
וצחיבז וינקעו רמז יעקב צאלמט ותרון ווי"ן
צראש וצקוף כרומזים ליעקב ויוסף וי"ו צרנא
וי"ו צפירא עפ"י זכות יוסף הלדיק ג"כ נקרט
כים כמ"ש רז"ל ע"פ כים ראה וינס מה ראה,
ראה ארוגו של יוסף דכתיב ציב וינס וילא
כחולכ וע"כ רמז צחיבז וינקעו ותרון ווי"ן כנו"ל.

יאפ"של כטעם שכיחה קי"ס צזכות יעקב
ויוסף לפי שכם צאלמט משוחפים

מחקרים וגבורות כנודע ובשעת קי"ס הקב"ב
עשב דין ורחמים צזמן אחר דכיונו דין על פרעב
ומלרים ורחמים על ישראל ולכן מוכרח לכיוח
ע"י יעקב ויוסף שכם משוחפים מחויג כנו"ל.

תב"אמו ותטעמו צכר נחלתך מכון לשבחך
פעלח כ', אפשר לרמז תב"א מ"ו

ותטע מ"ו כיונו מילוי שם ע"כ דיוודין ציבר
נחלתך ר"ח צין שימשך כארז אצח למלכות
ואז תביב ראויה לזוג צקוד אחותי נת אצי
וכו' וזכו מכון לשבחך פעלח כ' וא"ש כה"כ.

י"אמר אס שמוע חשמע לקול כ"א וגוי אפס"ל
כפל שמוע חשמע עפ"י מ"ש רז"ל

אמר הקב"ב צראחי ילכ"ר צראחי לו חורה
צצלין, גם אמרו אס פגע צך מנוול זה משככו
לצכמ"ד שבהורה חכניע לילכ"ר ויוכל האדם
לקיים מלוחיו ית"ש מאליו כיון שלא יש מי
שיפתכו לעצור עליכס וזכו שרמזה לנו חוכ"ק
ויאמר אס שמוע לד"ת אז אני מצטיחך שמאלך
חשמע לקול כ"א וכישר צפניו חעשה והאזנה
למלוחיו שכם שכליות וגם ושמרת כל חקיו שגם
כחוקים שאין להם טעב וילכ"ר מערער עליכס
אחכ חשמרס מעלמך כיון בשמעה לד"ת וככנעת
לילכ"ר וצוכ חזכב שכל כמחלכ וגוי לא אש"ס
עליך כו אני כ' רופאך.

י"אמר עשה וגוי לא עלינו חלונותיכס כו על
כ', כוכ תמלא קי"ת חלונותיכס, כו

עלי כ' מילה וכענין כוא לפי שכם דצרו לה"ר
על מרע"כ צאמרס כו הולחחם אוחנו אל המקום
כזכ ר"ל מדעתכס וידוע שצרות כלשון וצרות
כמעור הם מטוניס וכשנפנס צרות כלשון נפנס
גם צרות כמעור וע"כ אמ"ל מלכד שהשי"ת
כוליא אחכס ולא אנהנו וא"כ חלונותיכס על כ',

עוד זאת ע"י בלביז הזה פנמתם צרית במילכ
ורמז אותה צק"ת כנ"ז.

פ' יתרו

וְאֵת שני צניח אשר שם האחד גרשום כי אמר
גר בייחי וגו' ושם האחד אליעזר כי אלדיו
אזי בעזרי וגו' אפשר לתת טעם למה שחזר
לכודיעטו שם גרשום וטעם שמו וכבר אמר זה
צ"י שמו, וכן טעם קריאת שם אליעזר מה
ענינו לביאת יתרו, והוא כי יתרו כבן מדעתו
מקריאת שם הבנים שאין רלונו של מרע"כ לכשתקע
במדין אלא לחזור למלרים שהרי קרא שם בנו
בראשון כי אמר גר בייחי ואם דעתו לכשתקע
נטעה חושב ואינו גר, וגם בן השני קרא אליעזר
כי אלדיו אזי בעזרי ואינו מתפחד מפרעה אם
יחזור למלרים ולשמא יאמר לו משכ עי אמר לך
שתיבאם אחר שאני שלחתי למדין ע"כ יצא ואמר
כטעם שכבאתי באשה ואת שני צניח בעצור
שקרא שם האחד גרשום כי אמר גר בייחי וגו'
ושם האחד אליעזר כי אלדיו אזי בעזרי ומזה
בינר דעתו שאינו רולה לכשתקע במדין וא"כ
יפכ עשיתי שכבאתים לו ודוק.

וַיַּחַן שם ישראל נגד הכר, אפשר לרמז אומרו
נגד הכר היינו נגדיות לילביז הנקרא
כר כמ"ש רז"ל שלעתה"ל נדמה ללדיקים כבר
חבור ואמרו שהחורה היא חבלין לילביז ומכוננת
אותו ח"ש ויחן שם ישראל היינו במדבר סיני
לקבל החורה שהיה מנגדת לבר שבוא בילביז
וכנה חמלא ר"ת ש"ס ישראל רנד כיבר שונה
רמז למ"ש רז"ל במדרש חזית שכלול מח"ת היו
ישראל ישינים כל הלילה ומרע"כ היה מעוררן
וע"כ היו קולית וצדקים וכו' שמקנטרן ע"י ישיעו
מדוע באחי ואין איש וכ"י ע"ש וזה נרמז צר"ת כנ"ז.
וַמֹּשֶׁה עלה אל האלדים ויקרא אליו כי וגו'
אפשר צניחי שמוח הקודש בחחילת
אלדים ואח"כ שם הפלס והוא עפ"י מה שנודע
שחחילת שפרי קדושה הוא שער הנקרא יראת
כי וכל אדם ברולה ליכנס אל הקודש פנימה
לריך ליכנס בחחילת בשער הזה וממנו יכנס מדריגה

אחר מדריגה עד אין חקר חה בשער יחכנה
צפס אלדים שבוא מקור כיראכ וכדיונים ולכן
כשרלכ מרע"כ לעלות לכשי"ת לקבל החורה כתוב
ומשכ עלה אל האלדים דיקא דכיינו שער יראת
כי ואז זכה למעלה עליונה עד מאד ויקרא אליו
כי וגו' שם הפלס ונדנר עמו יח"ש.

כֹּה האמר לבית יעקב ותנד לצניי יגו' אמרו
רז"ל לבית יעקב אלו הנשים האמר להם
בלשון רכה, ותנד לצניי טונשים ודקדוקים פרש
לזכרים דברים בקשים כגידון ע"כ, וראיתי להביק
אוכי"ת ז"ל שכחב רז"ל וקשה הלא לא מליני שאמר
כי בדבריו שני מוני שליחות אלא לשון אחד לכולם
יחד אנשים ונשים אם הם קשים יחד ישמעו
ואם הם רכים יחד ישמעו ואין לומר שכשידבר
משכ ישנה מעטק לשון מקור כנדנר ח"י כי הלא
חמלא כי צקוף דברו כי אמר אליו אלה הדברים
אשר חדנר אל צניי ואמרו רז"ל לא פחות ולא
יותר, ולכשנאמר כי כונה אומרו אל צניי היא
על האנשים יחקר דרך אשר ידבר צו אל הנשים,
גם אין אנו רואה בדבריו כי דברים קשים לאנשים
אלא דברים כמחיים את כנפש עכ"ד ז"ל, ומזה
אלו בקושיות בוכרת לפרש צא"ת מדרשת רז"ל
ובקרי"ד כתב שדצריכס ז"ל הם דרך דרש, ולערי"ד
אפשר עפ"י דרשת רז"ל בית יעקב אלו הנשים
וצניי אלו האנשים והדברים עלמס שאמל הם
אמירכ רכה לנשים וכס עלמס קשים כגידים
לאנשים והוא עפ"י משח"ל שישראל כשהיו במלרים
היו גוי מקרב גוי ונטמטו צמ"ט שפרי טומאה
ואילו היו שוכים עוד רגע היו נטמטים בשער
החמשים ולא כיל תקומה ח"י וע"כ מוכר את
כקץ וכוליא אותם חכר"ת על כנפי נשרים חכ
כענין שכו נטמטים כיב צאנשים שהנשים היו
לדקניות ובזכותם ילאו ישראל ממלרים כמ"ש רז"ל
וככור שפשו במשכן כיב ממראות הליבאות לפי
שכו לדקניות ולפ"י הדברים הללו שרולה לומר
לכס אתם ראייתם אשר עשיתי למלרים ואשא
אתכם על כנפי נשרים הוא אמירכ רכה לנשים
שישמחו צב שנלמדקו יותר מבגלויכם ובזכותם
ילאו ממלרים חאת האמירכ עלמס קשה כגידין
לאנשים שחלוי את לכס בזוכרם מה שכו נטמטים
במלרים עד שכולך הקבי"ה לישא אותם על כנפי
נשרים ובזה ח"ש דברו רז"ל ודוק.
ועתה

ועתה אם שמוע השמעו בקולי ושמרתם את בריתי וכייתם לי קגולה מכל העמים וגו', אפשיל בקי"ד עפ"י מ"ש כר"ב צנ"ש ז"ל דליג ע"ב ע"פ תורה כי חמימה ח"ל אך תשכיל ותדע דמי שעמדו רגלי אבותיו על כ"ס וצחורת כי חפלו אפי' צפשטי התורה בכוח דאב"י ור"ב אין מן כבודך לו לטקוק צחקירית לעמוד על כמחקר צמליאות כמופת צאמונת מליאות כשי"ח ויהודו וכל בעיקרים כי ע"י התורה נתאמת הדבר בלב כגיב צלי קפק וזה שכתב כהקיד מהר"י יעב"ץ ז"ל שעיניו ראו צשפת גזירת ש"מ אוחס כחוקרים אשר עמדו על האמונה כמחקר בעירו כבוד בלא יופיל ציוס זעס ואוחס אשר כקסיק לכס אמונת התורה אפי' כנשים וקלי ברעה קדשו שס כוכבד וכטורא, וכ"כ לכאורה מהראוי שי"כ"י כדבר צהפך כי הדבר שכושג עפ"י השכל כיו כאלו נראה לפין אך כוא כמ"ש כ"פ כאמונה כצאה לאדם מלד חקירתו ושכל האדם יש לו סוף ע"כ גס לאמונתו יש סוף כשיכירחנו חי"כ מכריח וכיולא משא"כ האמונה מלד הא"ס צ"ה אין לכאמונה זו סוף, וכ"כ האמונה כזאת צאת לנו מלד אבותינו וממטמד כוכבד אשר כשי"ח כסתיר נילולי אור"כ צבתור"כ כקדושה כיא כיא כאללל ממנו ית' מאור מעט"כ לבושו וכ"כ השכל כמחצוק צחור"כ כ"כ שס כוא המלך ככבוד ואפי' צפשטי כחור"כ צכלכותיה שור צור מצט"כ כצטר כ"כ שס המלך עקחתר צלבושו וקצבע כאמונה צלצ כח"ש כישראל"י כחד צל חמיט עולס ועד וכ"כ לפי"ז כוא כנאמר צפי תורת כי חמימה כל התורה כיא כויית כשי"ח משיצת נפש חשי"ב כל נפשות ישראל כטוקקים צה לאמונת כשי"ח מצלי קפק עדות כי נאמנה אמונתה כיא עדות ל"י מחכימת פתי כוא הפחי אשר יאמין מצלי מהר"ר כי פתי יאמין לכ"ד עכ"ל, וזה שמחיר כקב"ה לישראל קודס מעמד כוכבד כהוא צאומרו ועתה אם שמוע השמעו בקולי כהיא התורה וכהיה אמונתכם על פיה צשמיעה דוקא מצלי חקירת השכל בזה עונטח"כ אחס ושמרתם את בריתו ולא יעמוד לפניכם שום מכריח כמ"ש מהר"י יעב"ץ ז"ל וצ"ה וכייתם לי קגולה מכל העמים ש"ס עוקקים חמיד צחקירות השכל כמעוחד לטעות לא כן אחס שאמונתכם עפ"י התורה

תכיו לי קגולה בזה. **פן** יכרכו אל כי לראות ונפל ממנו רב, כחב רש"י ז"ל ח"ל כל שיפול ממנו אפי' יחיד יחשב בעיני רב ע"כ, וללי"ד ח"ך כחיד יחשב לרבים כן אמת כפי הפשט כיונו לרוב חיבתם אללו יח"ש אכל יובן כטנון צביאור יוחר עפ"י מ"ש רז"ל כחיב וכיה מקפר צנ"י וכ"י וכחיב אשר לא ימד ולא יקפר, אלא כאן צעושים רש"י וכאן צאין עושים רש"י, וכמפי ז"ל כקשו ע"ז ש"ס כיו ישראל ח"י אין עושים רש"י ויש להס מקפר וכאותכ שעכ חזרו צחצובה ועשו רש"י ח"ך יתכפרו צשעה אחת שלא וכיה להס עוד מקפר וכחירוז לזה ע"ד מ"ש ע"פ ויך צעס חמשים ח"ש צצעים אלף ח"ש שר"ל חמשים ח"ש השקולים כצצעים אלף ח"ש וכן אמרו שקול מרע"ה כק"ד ישראל וכן כל אחד ואחד מישראל כפי רוב לדקחו ורוב מטשו כטובים יערך כנגד כמה אנשים וצדוך זה לא ימד ולא יקפר וא"ש, וכן כאן צמטמד כקדוש כהוא שזדככו ישראל זכוך גדול וכולס זכו לנצח"ה פנים צפנים וצ"ה כל יחיד מכס יחשב לרבים כנז"ל ח"ש ונפל ממנו אפי' יחיד כ"כ בעיני רב.

על כן צירך כי אח יום כשצת ויקדשכו, ס"ח צירך' כי אח' שס קדוש ככ"ח כיוולא מפי כל כישמ"ה ח"כלל יה וכוא מקור כל כצרכות כוודע וממנו צאה כצרכה לשצת קודש וע"כ נרמו צק"ח.

לא תשא את שס כ"ח לשוא, רז"ל אמרו ש"כמבדך צרכה לצטלה או שמזכיר ש"ש לצטלה עובר על לא תשא וכ"י ולר"ך להבין מה כטעם לזה ואדרבה מלינו כתוב צחורה חכרת את כ"ח וכ"י ואס האדם חמיד חכור שמו ית' יתירא ממנו ולא יחטא ע"ד שויתו כי לנגדי חמיד ולמה יחשב לו לעון, ואפש"ל לענ"ד לפי שכחוב צכל מקום אשר אזכיר אח שמי אצ"ה חליך וצרכח"ך וכחיב קרוב כי לכל קוראיו וכ"י וכיינו לפי שישראל כס צנים לכשי"ח כמ"ש צנים אחס לכ"ח וגשמחם חלק אלוה ממטל וע"כ אמר אשר אזכיר אח שמי ולא אמר הזכיר אח שמי שכחלק ממנו יח"ש כוא צעלמו שמזכיר אח שמו וכמו שהאב כשקורא אותו צנו כחציב עליו מיד כוא פונה אליו לראות מה לר"ך, כן כגיכול אנוחו עם צנ"י עם כקב"ה וכשמזכירים

ובעלכ עם הקציה כנודע וכיון שכן עדין חציבותיה
 גבן ואע"פ שחוטאים מקבל אותם כשיחזרו בתשובה
 וכך הוא בנוכח שצטולם שאדם מעביר על מדותיו
 ומחל לאשתו כשחוטא עמו וכד' כזוכ"ק לא
 מאחכים ולא געלחים לכלותם לכלתם כתיב שהיה
 כלב שלו יתי עכד"ק כלריך לעניונו, וע"כ כשאמר
 לא תלך כלאת כעבדים שכם אוב"ע שאין התשובה
 מועילה להם נתן שני כטעמים בה' הדא אם
 רעה צעינו אדוניך שהרעה שפיסה הם כיאזים
 כביכול צעינו אדוניך יהש"ל יהוא מהזר אחריכם
 לכחזירם בתשובה כדי שתהרפא עיני יתי, יטוד
 טעם שני אשר לו יעדה ויש לו פתח דין אשר
 ובעלכ וכצטל מעביר על מדותיו ומחל לאשתו
 וע"כ וכפדק ע"י בחשובה ולא תלך כלאת כעבדים
 שכם אוב"ע.

רבי יפתח איש צור או כי יכרה איש צור ולא
 יכפו וגו', תמלא היצח צור שניה כחובב

בר ומקרה וי"ו, ואפש"ל כעפס עפ"י מ"ש רש"י
 ז"ל וז"ל או כי יכרה לית נאמר אם על כפתיה
 חייב על ככריה לא כ"ש אלא לכביא כירב אחר
 כירב שהוא חייב עכ"ל, וכוא מכש"ק דב"ק דר"א,
 ולרמזו לזה כחוב צר חקר לומר באפי" לא כרה
 צור שלם אלא טפה א' וכבלימו לעצרה חייב
ששת ימים חפשב מעשך וציוס כו' הכנית
 למטן ינוח שורך וחמורך וינפש בן אהבהך
 וכגר, יליד צמח כהלה טעם ככניתה צבחה
 למטן ינוחו ככמות וכן האמה והגר והגית
 מנוחת האדם עלמי כבוא כמיקר ועכב כטפל
 עיקר, ואפש"ל לעמיד בדרך פשוטה שחוכ"ק דברה
 על רוב צניא שיש להם קרקעות ועצוד ומקתמא
 כס קונים או לפחות שוכרים ככמות ועבדים
 לעבוד עבודתם חזל כס צעלמס אינס כיצדים
 כרע ולשלל יאמר האדם כיון שאני בעלמי אני
 עובד ויושב במנוחה מכ אכפת לי אם יעבדו
 ככמותי ועבדו כבחה ע"ז אמר שפכ"ז לריך לבניה
 מכל וכל למטן ינוחו בורך וממירך וינפש בן
 אמתך וכגר שכם כעבדים וכככרים שלך ילא
 יספיק צמח שאתכ במניחה לבדך.

ובדרך רמז אפש"ל ולישב עוד מכ שפרט ביר
 וחמור דוקא מכל שאר כככמות וכוא
 עפ"י כזוכ"ק ע"פ לא תהרוש כשור ונהמיר
 שכם שני קלי קשים וככחצנרס יחריני כעולם
 ח"י

וכשמכירים שמו יתי מיד חנל אליך וצרכהיך
 ליתן לך שאלתך, וכנה אפי מלך צ"ו אם אחד
 קרא אותו וממלך פנה אליו לראות מכ לריך וכוא
 שותק ואינו מדבר כלום זה ודאי חוכא ואטלולא
 ובזיון למלך כ"ש כביכול לממ"כ הקציה וע"כ
 נאסר עלינו להזכיר שמו יתי לבטל או לצרך
 צרכה לבטלה אלא צרכה כלריכה או להזכיר שמו
 יתי כבחה או חפלה או בקשה וכוא ענין שכשכל
 ממייבו כנז"ל. ומ"ש וחכרה את כ"א וכר כיינו
 זכירה בלב וכמ"ש רז"ל ע"פ זכור את אשר עשה
 לך עמלק יכול בלב ח"ל לא תשכח כרי שכחת
 בלב אמור כח מה אני מקיים זכור צפכה, כרי
 מצואר דחילולא כתיב לא תשכח כיינו מפרשים
 זכור בלב ח"פ ודוק.

פ' משפטים

רבי ימכור איש את צהו לאמה לא תלך כלאת
 כעבדים אם רעה צעינו אדוניך אשר לו
 יעדה וכפדק, אפש"ל דרך רמז וכי ימכור איש
 זה הקציה כ' איש מלחמה את צהו זו כניי
 כמ"ש שמעי צה וראי והטי אונך לאמה חלל אוב"ע
 ושלחם בגלות לא תלך מן העולם כלאת כעבדים
 שכם אוב"ע שכחשובה אינה מועילה להם אלא
 כשיחזרו בתשובה כקציה מקבלם וכחילו לא
 חטאו כלל.

והנה כה"ג מכתח"פ ז"ל צפי ראה חיים פי
 באזינו נתן כ"ד טעמים למכ שכחשובה
 מועילה לישראל ולא לאוב"ע ומכללם כלריך לעניונו
 יטן כי שאני עם בניי שכם חצובים ואחובים
 לכקציה וכמ"ש צמדרש ע"פ עיני עיני יורדה מים
 אמיר לוי משל לרופא שחפש צעינו אחת אמר
 עיני חככה על עיני, כך ישראל נקראו עינו של
 כקציה וכר וכיון שישראל חצובים לכקציה כ"כ
 כעינו וכל עון וכל חטאת כוא כואב עינו יתי
 ח"כ כהכרה כוא מחזר אחריכם עד שיחזרו בתשובה
 ויתרפא עינו יתי לא כן אוב"ע, חכ כוכ"כ לך
 לבדך חטאתי וכרע בעיניך פשיחתי כי ע"י כחטא
 פשיחתי כרע בעיניך שיכיה ח"ו חולה עינו יתי,
 עוד טעם אחר משום שישראל יש להם דין אשר

מדרש חזכי היא אשר כולאחיק מארמי לכך ויקחו לי חרומה פ"ב, אפשיל לעניד עפיי מיש המפי זיל נטעם שאמר חזכי היא ולא אמר אני שאחכי גימטי אף ואמרו צמיס כספר וכסויף ירדו כרובים חי קפרא לא קייפא ואי קייפא לא קפרא וריל אס חיו ישראל יחצטלו מן התורה יגרמי חרון אף וחרב בעולם, ויודע שנדול כח הלוקה, שמכניס האף וכמיש מתן בקרר יכפה אף וכו', וחכו כונת המדרש חזכי היא אשר הולאחיק מארמי ולמה אמר חזכי ולא אמר אני חיי שהיא גימטי אף ורמו לישראל שאס חיו יחצטלו מהתורה יגרמו חרון אף בעולם ולכך ויקחו לי תרומה ברומת ללוקה שעל ידכ יכניעו את האף כזיל שאס צטלו טסק התורה באיזה זמן כלדקה תגן עליכם מן האף וכאמור.

מד"ר פליד וזיל דיא ועשו חרון מה כתיב למעלה ועשו לי מקדש אמר הקב"ה לישראל אחס לאני ואני רועה שנא' ואחן לאני לאן מרעיתי אדם אחס ואני רועה שנאמר רועה ישראל באזיונה עשו דיר לרועה שיבא וירעה אחכם לכך נאמר ועשו לי מקדש ושכנתו צחוכם, אחס כרם שנאמר כי כרם כי לצאות בית ישראל ואני שומר שנאמר כנה לא יגום ולא יסן שומר ישראל טשו קוככ לשומר שיסמור אחכם, אחס בניס ואני אביכם שנאמר בניס אחס לכיא ואני חביכם שנאמר כי הייתי לישראל לאב כבוד לבנים כשהם אלל חביכם וכבוד לאב כשהוא אלל בניו וככיא עטרת זקנים בני בניס עשו בית לאב שיבא וישרם אלל בניו לכך נאמר ועשו לי מקדש עכיל, ולליד למב לא בחר היא בני מעלות אלו שכינה לישראל בלאן ונרם ובנים ולבקב"ה רועה ושומר ואב, ולכיהמיק דיר וקיככ ונית כלל דבר הוא וכל דברי רז"ל כנחלי אש וכפטיש יפולץ קלט, ואפשיל לעניד צדי אופנים פרד"ס,

א' עפיי כפשט נודע שיש בישראל גי מדרגות לדוקים ובינונים והמון בעם שעייב נקראו בני שמות ישראל יעקב ישורון ועל כולם הוא חומר ועשו לי מקדש ותפס מלמטה למעלה תחילה אמר על כמון בעם וכינה אותם ללאן ובקב"ה רועה שדרך בלאן לדג על הכרים ולקפץ על כנצעות וכרועה מישר אותם ומוליכם בדרך בטוב כך

חיו, ויודע שצננת און שום שליטה לקלי וכולם יורדים לנוקבא דחכיר ומי שטובה צימ אחכ מלאכה צננת גורם להם לפלות ולכתחלון בקדושה חיו, גם נודע מהארמי זיל שקלי נוגכ מטורבת מטורר ובצננת נכללה כולה בקדושה ונעשית טוב צלי רע, וזיא ששה ימים חמשה מעשיך וביום כזי חשבונת למען ינוח שורך יחמירך שהם כקלי הקאים ינוחו ולא יהיה להם שליטה, וגם ינפש בן אמתך וכנג שהם מקליי ניגה עתה יקנו נפש קדושה ייובללו בקדישה ועייב אמר וינפש ילא אמר ויניח כמיש צבור וחמור שאלו שהם טורר יוכללו בקדושה ויקנו נפש קדושה עיי שמירתה צנת. **ויכתוב** משכ אחי כלי דברי כי וישכסי וגוי קיית אוחיות תכלים לומר שהוא שקול כנגד כל דברי הי דכיינו חמשה חומשי תורה וכמו שחקנו לומר ציכיר שלאחר התכלים וליכא מידי דלא רמיז באורייתא.

לא השתחיה לאלריכס וגוי ושבר השבר מלצוחיכס ריית שיצר תישצר מלצוחיכס השים גימטי ציפ שייע כמאיריס צפנים בעליונים ובארחס מכניעת בקלי כנודע מהארמי זיל צפי ובאדמה לא חשם כמיש צכסיק עץ חיים צקוף שער אריך ובשער רוכיק ע"ש.

פ' תרומה

איתא במד"ר וזיל צשעכ שהקדומו ישראל נעשה לנשמת אמר הקב"ה ויקחו לי חרומה ע"כ, אפשיל בדרך פשוטה עפיי מיש רז"ל דישראל צקרבחם לפני הי"ם נזדככו וקנו קדושה עד מאד עד שנדמו למריש ממש ועייב אמרו נעשה ונשמע ובקדומו עשיה לשמיטה כמו המלאכים דכתיב צהו עושי דברו לשמוע בקול דברו וזיש אילו קרבנו לפני הי"ם ולא נחן לנו את התורה דיונו כנודע, וכנה אמרו רז"ל שמתחילת צריאת בעולם נחאוה בקב"ה, שיביה לו דירה בתחתונים רק שלא היו הדורות ראויים לכך ועייב כשנזדככו ישראל ונדמו למכ"ש ובקדומו נעשה לנשמת אמר בקב"ה ויקחו לי תרומה לעשות משכן להשראת שכינה שאז ראויים לכך.

כך הם כמון בעם חפלים לקור מדרך בטוב
 וכקצ"ה רופה אוחס ומיושר כליכחס, אח"כ אמר
 על כציונוים וכינה אוחס לכרס פעושה פרו
 במשמה אלדיים ואנשים כך הם טופים מלות
 ומע"ט וכקצ"ה שומר אוחס מכל דבר רע, אח"כ
 אמר על כלדיקים וכינה אוחס צניס וכקצ"ה אז
 לכם ומחפאר צהם על לדקוחס זהו עפ"י הפשט,
ב' ע"ד כרמו הנה שם ישראל אית"י לי ראש וחיבת לי
 רמו בצאומרו ועשו לי מקדש ומה שנשאר משם ישרי הוא
 רא"ש ר"ת רצעה שומר איצ הם כגי מעלות שכינה צהם
 לכקצ"ה וז"א ועשי לי מקדש שמשם ישראל עלמו יעשו
 לי מקדש בקלות ישראל וכשאר רועה שומר אז כז"ל.
ג' ע"ד כד"ש עפ"י מ"ש רז"ל פאלע"כ קרא
 לביבמ"ק בר, וילחק קראו שדכ, ויעקב קראו
 בית וע"כ כנגד מה שקראו אלע"כ בר כינה
 לישראל לאן שדרכם לרעות בכריס ואמר עשו לי
 דיר שאבא וארעה אחכם וכנגד ילחק שקראו
 שדכ כינה לישראל כרס ואמר עשו לי קוככ
 שאבא ואשמור אחכם וכנגד יעקב שקראו בית
 כינה לישראל צניס ואמר עשו בית לאב שיבא
 וישרה אלל צניו לפי שכיתה מטחו שלימה צ"צ
 שבטיס שבטי יב.

ד' ערכ"ק נודע שישראל אחוים במלכות שירדכ
 בעוכ"ל לצריאה וע"י הפלחס ועבודתם להש"ת
 מעלים אוחס לאלילות ג' עליות, אי כנגד וכ"י
 דז"א, שנית כנגד חג"ת, שלישיית כנגד חב"ד, וע"כ
 כנגד עליה ראשונה כינה לישראל לאן כרומזים
 לנכ"י כנודע. וכנגד עליה שנית כינה אוחס לכרס,
 וכנגד עליה שלישיית כמעולה מכולם כינה אוחס
 לבנים וכקצ"ה אז לכם שעלו לבחינת או"ה שכם
 חר"צ ואמר עשו בית לאב שישרה אלל צניו דיקא,
 ונוכל לומר עוד שכ"ג מעלות הכז' הם כנגד נר"ן
 שבאדם והי"ע בחורחו.

ועפ"י כל האומר וחישב הרגש אחד שיש במאמר
 הזה וכוא שכביא הדרשות האלו ע"פ
 ועשו ארון ויהי מן הראוי להביאם ע"פ ועשו
 לי מקדש שכתיב למעלה אלל פקוק ועשו ארון
 לא פירש צו כלום, ועפ"י"כ יע"ן דכל במעלות
 שזכו צהם ישראל כולם הם ע"י החורב ואילולי
 החורב לא היב לישראל שום מעלה מכז' ולא
 היב הקצ"ה משרה שכינתו צישראל שחורב היא
 שמתיו יח"ש וכתיב בכל המקום אשר אזכיר את

פ' תצוה

ואתה בקרב אליך אח אהרן אחיך ואח צניו
 אחו וגו' לכהו לי אהרן נ"ח וגו'
 צני אהרן, יל"ד חדא היל"ל לכהנס לי שכם רבים
 אהרן ובניו, ועוז למכ כפל לומר אהרן נ"ח
 וגו' וחס ידועים, ואפש"ל צק"ד שתחילה כיוון
 על עבודת יוכ"כ שאינה כשרה אלל בכ"ג ואפ"י
 עבודת של שאר יומים וע"כ אמר לכהני לי
 לשון יחוד שהוא על אהרן לבדו דכיינו כ"ג וחזר
 לומר אהרן נ"ח וגו' לרמוז על עבודת של כל
 השנה שכם כשרים בין צכ"ג בין צכהן בדיוט
 ועכ שפרט שמס ולא אמר קחס צני אהרן לפי
 שמתיו שרוב ואזכור לא שמשו צכהניכ כלל שביום
 ראשון

רשון שבוקס כמשכן בקריבו אש זרה ומחו חבל
 נודע מכזיב'ק שנשמחם נחשכרה נשינחם נשעכ
 שכרג זמרי חכב לשמש נככונה כאומרו כנוי
 נוחן לו את צריתי שלום דכיינו צרית כככונה
 כמחמר רזיל וע"כ פרט שמש נר"א אלעזר ואיתמר
 לומר שגם נר"א ישמשו כככונה כהתעצרה נשינחם
 ידבר אלדינו יקום לעולם ודוק.

רעשו את האפוד וגוי כנה תמלא שזיבת האפוד
 חקרה וי"ו וכתובה האפוד וכן אח"כ ע"כ
 פ' החושן צפי ועשית שחי טנעית זכב וגוי ומשם
 ואילך כל תיבת אפוד מלאה צוי"ו ע"כ פרשת
 צנדי ככונה ולריך טעם לזה, וכגלע"ד צנה שגודע
 שבאפוד רומן למלכות אפוד גימט' פה מלכות פה
 תושבטע"פ קרינן לה וכחושן רומן לז"א וע"כ כתיב
 ולא יח כחושן מעל האפוד שזריך. ליחד אותם
 תמיד יחוד קובצ"ו וכמיחד אותם הם הטנעית
 שעל קנות החישן והאפוד כמפורש צפי וע"כ
 קודם שכזכיר הטנעית כתיב אפוד בלא וי"ו שעדין
 לא נתיחדו וכשזכיר הטנעית שזל ידם נתיחדו
 החישן והאפוד אז כתיב אפוד מלא צוי"ו ברומן
 לז"א, גם אפוד גימט' כוי"ה אדונית יחוד קובצ"ו
 ומכאן ע"כ פ' צנדי ככונה כתיב אפוד מלא
 צוי"ו שכבר נתיחדו ע"י הטנעית ודוק.

והלבשת אותם את אהרן אחיק וגוי ומלאה
 את ידם וקדשת אותם וכיכנו לו,
 אפשר לרמוז באומרו ומלאה את ידם שכנה תיבת
 יד מלאה כזה יו"ד דלית ע"ה גימט' חגי"ה הם
 ג' שמות אהי"ה מלאים ציודי"ן באלפ"י"ן ככהי"ן
 גימט' חגי"ה כמשכ"ס מאימא עילאה ומארי"ס
 צו"י"ן כנודע וכאן רמז שפ"ו הלבשת כצנדים הללו
 לאהרן ולצננו ממשיך לכם אותה בארה שכיח
 מילוי הוד כנ"י ויתקדשו צנה ויכיו ראויים לכהן
 לבש"ית חבו ומלאה את ידם וקדשת אותם וכיכנו לו.
ועשה לכם מכנסי בד ליקנות בישר עירוב
 מימתנים וגוי ר"ת אותיות בלעם וכוח
 עפ"י מ"ש רז"ל שהמכנסיים של הככונים מכפרים
 על גי"ע ומליוו שבלעם כרשע החטיא את ישראל
 לזנות עם צו"ת מילב ומדין וכמ"ש בן כנה היו
 לצנ"י בדבר בלעם למטול מעל כה"י וע"כ כשי"ת
 היודע עמידות טרם מכב לין רפואה פרה וליוכ
 על צנדי כהונה לכפר ומכללם המכנסיים לכפר
 על גי"ע שעתיד בלעם כרשע להחטיאם צו וע"כ

באומרו לכקות צפר ערוב רמז צר"ת בלעם.
ורחם מלות וחלות מלות בלולות בשמן ורקיקי
 מלות משוחים בשמן וגוי כנה המלא
 תיבת מלות ר"א ואחרונה מלאים צוי"ו והאמלעית
 חקרה וי"ו מלת כתיב ולל"ד הטעם לזה, ואש"ל
 לפניך שתמלא ר"ת ליחס חילות ריקיקים רחל
 למפרע שכיח מלכותא קדישא ולוקחת ה"י גבורות
 ומחללקים בחמשכ ספירותיה חגי"ת נ"ה ולריך
 למחקם ע"י שימשיך להם אור מלך אבא המכונה
 בשמן כנודע והמלות כינוי לגבורה מלה ומריבה
 וע"כ כתיב צרישא מלות מלאה מיטוט רבים שנים
 הם כשני גבורות של לך ימון חקר וללה ואח"כ
 מלת אחת היא גבורה האמלעית של כתי"ת ואח"כ
 מלות שחיס של לך שמאל גבורה ובוד וכולם
 בלולים או משוחים בשמן ברומן לאור אבא כמתחנן
 וא"ש אח"ת והכו"כ.

א'חת ציטרה יכפר עליו וגוי ר"ת אצ"ע הם
 ד' שולמות ככוללים כל המליחות ורמז
 שפ"י עבודת הככ"ג צי"כ"כ מיוחד כל הטולמות
 שזכו כל פרו מפשינו ועבודתינו לכשי"ת כנודע,
 וכיוצא בזה תמלא כמה פקוקים בקסר תכלים
 ברומזים ע"ז וכס, ממזיר צ"י עיבדו אית ה"י
 ציראה, ז' אים יש עיול ציכפי, י"א עיפצפיו
 יצחנו צני אידם, י"ג א"שית עילות צינפשו ינון
 בלבנו יומם, י"ז אחיבו צינפשו יקיפו עיל, כ"ט
 יצרך אית עימו צ'שלוס, ל"א אשר ראית אית
 עיני ידעת בלרות נפשי, ל"א עליך צטחתי ה"י
 אימרחי אלדי אחי, מ"ז עלה אלהים ציתרועה
 ה"י בקול שיפר, ק"ג אם זכרתך על ילופי
 צ'אשערות איכנה צך, ק"ג ואני תמיד עימך
 איחות ציד ימיני, פ"ד אישרי יושבי ציחך עיוד
 יכלוך סלה, ל"ב צ'חלות אלדינו יפרתו עיוד
 ינובון צשיבה, ל"ג אידיר צ'צרום ה"י עידותך וגו',
 קצ"ה ה"י אליך ה"י אידני עיני צ"ך חקיתי.

ונשמע קילו צביאו אל הקודש ובנאתו ולא
 ימות, אש"ל עפ"י מ"ש רז"ל שכמעיל
 מכפר על לכ"ר יבא דבר שנקול ויכפר על הקול
 וגודע מכזיב'ק שאם האדם מטא ח"ו בלכ"ר
 אין תפלתו טולה למעלה אלא חוטפים אותה
 כחילונים ואם לא חקן צחיו כשילא מכעוכ"ז
 מלערים את נשמתו באותו כח קדוש שיש בידם
 וימקד צידם ח"ו שכם סטרא דמותא ובזמן ציכמ"ק
 שכיב

שכיב המטיל מכפר על לה"ר ומחנן פגם כל ישראל ח"כ כל אחד ואחד מישראל נשמע קולו בשמים ממעל בצואו אל הקודש דהיינו בחפלה או בח"ח ולא יוכלו לחוטפו החילונים ופי"ו ובלאחז מהטוב"ו ולא ימות שלא ימקר בידם שהם קטרא דמותא אלא נשאר חי וקיים שלדיקים במיתתם קרויים חיים.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ קָמִים נְטָף וּשְׁחַלֵּט וְחַלְצֵנּוּ וְגו' אֲפִשִׁיל לַעֲרִיד צִבְיֵי מִיַּם וְגו' חִיל דַּע שֶׁמֶשֶׁב הֵיב בְּחִינַת אֲדֹכִיר וְכַעַן שְׁאֲדֹכִיר הֵיב כּוֹלֵל כָּל הַנְּשֵׁמוֹת צְעוּלָם כֵּן מֹשֶׁה שְׁקוֹל כָּל יִשְׂרָאֵל וְכִי וְהֵיב בְּצִרְיָאֵה אֲדָמָה לְאִמֵּר יִטְעֵב אֲדָם בְּלִשׁוֹן רִבִּים וְלֹא עֲשֵׂה כֵּן בְּכָל הַשָּׂאֵר אֲלֵא יִבִּי אֹרֵר יִבִּי רְקִיעַ לְשׁוֹן יִתִּיד אֲלֵא הַמֵּאֲלִיל כְּעִלְיוֹן צִרָא בְּצִרְיָאֵה וְאִין צְעוּלָם בְּצִרְיָאֵה כַּח לְכַשִּׁיג אֲלֵא בְּמִדְרִיגָתָה לְבַד וְלֹא נִקְיֹדֵב אַחֲרַת לְמַעַלֵּה וְכֵן יִלְרִיב וְכֵן עֲשִׂיב וְלֹא עֲשֵׂה כֵּן אֶל אֲדָמָה שְׂרָבָה שִׁישִׁיג כָּל הַעוֹלָמוֹת וַיִּקְשׁוֹר אֵת כּוֹלָם וְנִמְאָה שְׂרָבָה הַמֵּאֲלִיל שִׁתְּנוּ כָּל עוֹלָם וְעוֹלָם חֶלֶק בְּרִלְוֹנָם כְּדִי שְׁכּוֹלָם יִרְחַמוּ עֲלֵיו וְאֵם יִחַטֵּא יִפְנוּם בְּכָל הַעוֹלָמוֹת וְכוֹלָם יִצְקָשוּ רַחֲמִים עֲלָיו וְאֵם יִחַבֵּב יִגִּילוּ וַיִּשְׁמַחוּ בּוֹ כּוֹלָם וְלִכֵּן רָבָה שִׁתְּנוּ לוֹ חֶלֶקָם וְכִי וְכֵן הֵיב וְכַשִּׁיג חֶלֶקוֹ מְכוֹלָם עַד נִשְׁמַב לְנִשְׁמַב מֵאֲבָא דְאֵלִילוֹת לִכֵּן כַּשְׁחַטָּא פִּגְמָם בְּמַחֲשַׁבָה כְּמִבּוֹאֵר בְּצוֹכֵר, וְהֵיב קִיָּמָה וְקִיעָהוּ לֹא רָעוּ לִיתָן וְזוֹ מַב שְׁקִטְרָנוּ מַב אֲנוּשׁ כִּי חֲזַכְרָנוּ וְגו' כִּי הוּא יִתִּי הֵיב רֹלָבָה שִׁתְּנוּ לוֹ מִן הַחַיּוֹת שְׂבַחֹכֵן וַיְדוּעַ שְׂבַחֵיָה שְׂבַחֹכֵן הֵם יִתִּי קִמְיֵי הַקְּטוֹרֶת וְאֵם הֵיב נִוְחָמִים לוֹ הַחַיּוֹת הֵיב בְּאֹרְזוֹת כּוֹלָבִים וּמַחֲצָרִים וְהֵיב הֵם מַחֲצָלִים כּוֹלָם לִכֵּן לֹא רָעוּ לִיתָנָם בְּרִלְוֹנָם וְקִטְרָנוּ עֲלָיו וְאֵז כְּפִילָם וְכִי וְהֵיב כִּשְׁנָא מִשֶּׁב חֹזֵר בְּמַעֲשֵׂיו הַטְּבוּבִים וְהֵיב לְכָל הַבְּחִינּוֹת שְׂבִיב בְּאֲדֹכִיר עַד הֵיב מֵאֲבָא וְכַשִּׁיגָה כִּשְׁקַנְלָא אֵת הַחֹרֵב וְכִי וְהֵיב מִשֶּׁב זָכָה יוֹתֵר שְׁגָם קִיָּמָה נָחַן לוֹ חֶלֶק מִהַחַיּוֹת שְׂבַחֹכֵי מַב שֶׁלֹּא נָחַן לְאֲדֹכִיר וְכַטְטָם שְׂאֲדֹכִיר עַדִּין לֹא עֲשֵׂה מַעֲשֵׂה חַחֵלֵב כְּדִי

שכבו המטיל מכפר על לה"ר ומחנן פגם כל ישראל ח"כ כל אחד ואחד מישראל נשמע קולו בשמים ממעל בצואו אל הקודש דהיינו בחפלה או בח"ח ולא יוכלו לחוטפו החילונים ופי"ו ובלאחז מהטוב"ו ולא ימות שלא ימקר בידם שהם קטרא דמותא אלא נשאר חי וקיים שלדיקים במיתתם קרויים חיים.

פ' כי תשא

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ קָמִים נְטָף וּשְׁחַלֵּט וְחַלְצֵנּוּ וְגו' אֲפִשִׁיל לַעֲרִיד צִבְיֵי מִיַּם וְגו' חִיל דַּע שֶׁמֶשֶׁב הֵיב בְּחִינַת אֲדֹכִיר וְכַעַן שֶׁמֶשֶׁב הֵיב כּוֹלֵל כָּל הַנְּשֵׁמוֹת צְעוּלָם כֵּן מֹשֶׁה שְׁקוֹל כָּל יִשְׂרָאֵל וְכִי וְהֵיב בְּצִרְיָאֵה אֲדָמָה לְאִמֵּר יִטְעֵב אֲדָם בְּלִשׁוֹן רִבִּים וְלֹא עֲשֵׂה כֵּן בְּכָל הַשָּׂאֵר אֲלֵא יִבִּי אֹרֵר יִבִּי רְקִיעַ לְשׁוֹן יִתִּיד אֲלֵא הַמֵּאֲלִיל כְּעִלְיוֹן צִרָא בְּצִרְיָאֵה וְאִין צְעוּלָם בְּצִרְיָאֵה כַּח לְכַשִּׁיג אֲלֵא בְּמִדְרִיגָתָה לְבַד וְלֹא נִקְיֹדֵב אַחֲרַת לְמַעַלֵּה וְכֵן יִלְרִיב וְכֵן עֲשִׂיב וְלֹא עֲשֵׂה כֵּן אֶל אֲדָמָה שְׂרָבָה שִׁישִׁיג כָּל הַעוֹלָמוֹת וַיִּקְשׁוֹר אֵת כּוֹלָם וְנִמְאָה שְׂרָבָה הַמֵּאֲלִיל שִׁתְּנוּ כָּל עוֹלָם וְעוֹלָם חֶלֶק בְּרִלְוֹנָם כְּדִי שְׁכּוֹלָם יִרְחַמוּ עֲלֵיו וְאֵם יִחַטֵּא יִפְנוּם בְּכָל הַעוֹלָמוֹת וְכוֹלָם יִצְקָשוּ רַחֲמִים עֲלָיו וְאֵם יִחַבֵּב יִגִּילוּ וַיִּשְׁמַחוּ בּוֹ כּוֹלָם וְלִכֵּן רָבָה שִׁתְּנוּ לוֹ חֶלֶקָם וְכִי וְכֵן הֵיב וְכַשִּׁיג חֶלֶקוֹ מְכוֹלָם עַד נִשְׁמַב לְנִשְׁמַב מֵאֲבָא דְאֵלִילוֹת לִכֵּן כַּשְׁחַטָּא פִּגְמָם בְּמַחֲשַׁבָה כְּמִבּוֹאֵר בְּצוֹכֵר, וְהֵיב קִיָּמָה וְקִיעָהוּ לֹא רָעוּ לִיתָן וְזוֹ מַב שְׁקִטְרָנוּ מַב אֲנוּשׁ כִּי חֲזַכְרָנוּ וְגו' כִּי הוּא יִתִּי הֵיב רֹלָבָה שִׁתְּנוּ לוֹ מִן הַחַיּוֹת שְׂבַחֹכֵן וַיְדוּעַ שְׂבַחֵיָה שְׂבַחֹכֵן הֵם יִתִּי קִמְיֵי הַקְּטוֹרֶת וְאֵם הֵיב נִוְחָמִים לוֹ הַחַיּוֹת הֵיב בְּאֹרְזוֹת כּוֹלָבִים וּמַחֲצָרִים וְהֵיב הֵם מַחֲצָלִים כּוֹלָם לִכֵּן לֹא רָעוּ לִיתָנָם בְּרִלְוֹנָם וְקִטְרָנוּ עֲלָיו וְאֵז כְּפִילָם וְכִי וְהֵיב כִּשְׁנָא מִשֶּׁב חֹזֵר בְּמַעֲשֵׂיו הַטְּבוּבִים וְהֵיב לְכָל הַבְּחִינּוֹת שְׂבִיב בְּאֲדֹכִיר עַד הֵיב מֵאֲבָא וְכַשִּׁיגָה כִּשְׁקַנְלָא אֵת הַחֹרֵב וְכִי וְהֵיב מִשֶּׁב זָכָה יוֹתֵר שְׁגָם קִיָּמָה נָחַן לוֹ חֶלֶק מִהַחַיּוֹת שְׂבַחֹכֵי מַב שֶׁלֹּא נָחַן לְאֲדֹכִיר וְכַטְטָם שְׂאֲדֹכִיר עַדִּין לֹא עֲשֵׂה מַעֲשֵׂה חַחֵלֵב כְּדִי

(ה)

לחלל

נשמח- בעולם בעבור ו' ימים דוקא וע"כ לריך
לשבור בשנת לדורותם בכל דור ודור להשפיע
נשמח חדש לעולם בכל שנה ושנה.

ישמר ציו ישראל ח"ת בשנת, כחג הריב"ב
ז"ל ר"ח ציאה בטווח בת"ח משנת
לשנה ועסודיק יומחק אומרו אח"ז לפשות אח
בשנת לדורותם שזכ עטס לחיוב בציאה כדי
לכוליד צנים שיטשו אח בשנת לדורותם שזלי
זכ לא ימלא שומר שנת לדורות גם רמז שטיי
שכיוון טווחו בשנת דוקא קדושה שנת העזרכו
שלא יוליד צנים מחללי שנת ח"ז אלא יוליד זריק
לעשות אח בשנת לדורותם.

ידבר כי אל משכ לך רד, כחג רש"י ז"ל
וידבר לשון קישי הוא כמו וידבר אחס
קשות, וכחג כר"א"ס ז"ל אצל וידבר כי אל משכ
לאמר אינו לשון קושי כואיל וכחיוב אחריו לאמר
וידבר הוא ככלל ולאמר הוא הפרט אצל כאן אין
כחיוב לאמר אחריו וכחיוב וידבר ולא כחיוב ויאמר
פ"מ לשון קושי הוא ע"כ, ומכרש"א ז"ל צמק'
מכות ד"ח הקשה על כר"א"ס ממ"ש שס מפני
מכ ואמר פרש רולחין בלשון עזכ דכחיוב וידבר
כי אל יבושע לאמר מפני שחס של חורה, ולעני"ד
אפשר לחרן דבשלמא לגבי מרע"ב אפשר לומר
וידבר כלל לאמר פרט אצל גבי יאושע לא שייך
לומר זכ שאחר מרע"ב לא יתחדש כוס דבר בחורה
עד שאפי' בהלכות שנשחכחו צימו אצלו של משכ
לא רנכ הקב"ה לאומרה ליאושע וא"כ מוכרח
לומר שכוז לשון עזכ אפי' שכחוב לאמר ודוק.

למה יאמרו מלרים וגו' ולכלוחסי מעלי פני
כאדמתי ק"ת מילכ וכוא עפ"י מ"ש רז"ל
פ"ע ראו כי רעכ נגד פניכם שפרעה ראה באלטגנינות
פ"ע עליכם דס במדבר וכוא דס המילכ שמל
אוחס יאושע ופרעכ השב שהוא דס הריגכ וע"כ
טען מרע"ב שאס ח"ו יכלכ אח ישראל יחאמת
מחשנת פרעכ שחשב דס המילכ לדס הריגכ
וע"כ רמז ק"ת מילכ ודוק.

זכור לאזרכס וגו' כי רש"י ז"ל אס כקא של
ג' רגלים אינו טומד לפניך בשעת כעסך
ק"ו לכקא של רגל אי' והוא מומר דר"ח בש"ס
דברפות ד' ל"ב ובקושי מבואר באומרו כקא של
רגל אי' פכיו מרע"ב הוא מרע האבות ג"כ
וא"כ יפוכ קקא של ד' רגלים וע' למכרש"א ז"ל
בחי"א

לחלל שנת אפי' לחיי שפכ לפי ראותנו, ומ"ש
כזל שאס ודאי לא יגיע לשנת אין מחללין עליו
אח בשנת זכ אמת אצל לא ימלא שלא נוכל לידע
ודאי רק דרוש וקבל שכר וכמ"ש רז"ל צבן קורר
ומורה כנודע ודוק כי נכון הוא בטובי"ח.

במשך לכאמר ראיחי לככ"ג מארי דאחרין
ח"ר עזרכ טראב ז"ל צקי ויאמר עזרא
ר"ש פי ויקבל שפי צפי וציוס כז' יוכיח לכם
קודש וגו' ח"ל יל"פ שנת שנתון לפוס מאי דק"ל
לדינא שמיחר לחלל שנת צשביל פקרי' למי שכוז
שומר שנת דוקא וחיובה איכא בדבר וחכו שנתון
ר"ל קטן לחלל אוחו צשביל פקרי' אצל זכ דוקא
למי שכוז שומר שנת משא"כ מי שמחלל שנת
כי כל בעושכ צו מלאכה יומח ואין מחללין עליו
אח בשנת טכח"ד ז"ל, ולעני"ד דין זכ שכחצ
כז"ל לריך חלמוד ולא ראיחי צפוקי שכחצו שאס
כהולכ היכ מחלל שנת אין מחללין עליו אח
בשנת ומי יאמר שלא כרכר תשובכ בחחילת
חוליו ונעשכ לדיק גמור כמ"ש רז"ל צמקדש אח
כהשכ ע"מ שכוז לדיק גמור אפי' שכוז רשע
גמור כר"ז מקודשה שמא כרכר תשובכ באותכ
שעכ וגס צמקוכן נאמר כן ועל כרוצ טשכ תשובכ
שדיך האדם לככנע כשיחלכ וצפרט אס יכחכן
ויגיע עד שטרי עוח ואיך לא נחלל שנת לכחיותו
ואפי' אח"ל שכוז קפק אס טשכ תשובכ הרי
ק"ל צנפכ עליו מפולת אפי' יש כמכ קפקות
מחללין עליו אח בשנת דקפק נפשות דוחכ שנת
באופן שטי"ש כז"ל צפשיטות שאין מחללין לעני"ד
לריך חלמוד וכשי"ת י"ט בחורתו.

ולעני"ד אפש"ל כו"י כפי ושמרו צניו וגו'
שכנה תמלא ק"ת צרות טולס' כי'
ששה' ימים' מהיס למפרט וכוא עפ"י מ"ש ככ"ק
אוב"ח ז"ל צפי צראשית שכקב"ב צרא בעולם
בשנת ימי צראשית כנוף צלי נשמכ וציוס בשנת
כשפיע צו כגשמכ וגהקיים וע"כ לריך שצכל דור
ודור יכיו צו שומרי שנת להשפיע נשמכ לעולם
בעבור ו' ימים אחרים וכן עזכ"ד ע"מ בעולם
עש"צ וע"כ כשליוח פכ ושמרו צניו אח בשנת
לעשות אח בשנת לדורותם בכל דור ודור י"ט
לזכ בעבור כי שנת ימים טשכ הי' אח בשמים
ואח בארץ ורמז צק"ת מק"ס ר"ל כנוף צלי נשמכ
וציוס כז' שנת וינפש וכשפיע צו כגפס דחיונו

במדרש שגם מרבי"ה למד מהגבורה ד"ס שנאמר
 אז ראה ויקפרכ כניוה וגם חקרה, וגם במעשה
 דר' פרוחא שפניא בהם דאגמריה לכהוא חלמודא
 תי פעמים ככל הוא כנגד ד' פנים פרדי"ק, ונודע
 פ"ש בחינה חמישית לתוכ"ק וכו"ל קוד הקוד
 שיחגלה לפת"ל צימי משיחתי וע"כ מרבי"ה ה"ב
 צידו כ"פ כפי קדר בלימוד כו"י וכו"ל כנגד קוד
 כקוד ולא נזכר בפירוש שעדין לא נתגלה.

פ' ויקהל

ויעש את המנוחה וגו' ירכב וקנה, כו"כ חמלא
 בחינה ירכב י"ב ורך בחמלא וקנה ר"ב
 וק"ן בחמלא וכו"ל פפ"ד רבינו באר"י ז"ל צ"ח
 צענין כשי"ע נכורין שמחגלין צפני א"ח ומכ"כ
 נמשך ק"ן נכורין לזרין ונשאר רך נכורין לממלכ
 וע"כ נקרא חרך אפי"ס ע"ש ונודע שש"כ י"ב רומז
 לא"ח כמ"ש גאריר ע"פ מן המלך קראחי י"ב
 וע"י תקון המנוחה למטה נפשא כהקין כו"י
 למעלה וע"כ רמז בחינה ירכב ש"ס י"ב שהוא
 פני א"ח ורך בחמלא ובחינה וקנה רמז ו"ב שש"כ
 זרין וק"ן בחמלא שנמשכו לכ"ס מפני א"ח, ווימתק
 כרמז כו"כ עפ"י מה שנודע שבמנוחה רומזה
 לחשלת י"ח שיש בה ש"ע נרכות מיו"ס כח' עד
 מנחת שבת שאז מחגלה פני א"ח, וא"ש חת"מ יכה"י"ב.

פ' פקודי

את קלפי כחנך את עמודיך, מקרה כביאח רבינו
 צע"כ"ט ז"ל עמודיך ד' במקרה, את עמודיך,
 אנכי חכנתי עמודיך, חלצה עמודיך, ועמודיך
 יתפללון, אפס"ל עפ"י מ"ש רז"ל דמקדש ראשון
 ושני שכו"י צי"ן לךך נחבנו, אבל בית שלישי
 שיצנה ע"י הקב"ה כמ"ש שחנכו ביבמ"ק צ"ב
 יוכיח קיום לעולם ולא יחרב, וז"ש את עמודיך
 שיכו"י קיימים לעולם זה יוכיח כשאנכי חכנתי
 עמודיך שהוא בקב"ה אבל אם כני"י היא חלצה
 עמודיך ע"י צ"ו אז ועמודיך יתפללון ואין לכ"ס קיום.
 ואם

צ"ח"א ולהש"ח ז"ל מה שנדחקו בשוב זה, ולענין
 אפס"ל דר"ח בעלמו בעל המימרא כזאת נרגש
 בקו"י כזאת וכדו ליישבה קיים בדבריו ולא עוד
 חלה שיש לו צושה פנים מאנתי עכשיו יאמרו
 יראו פרנס שהעמיד עליהם בקש גדולה לעלמו
 ולא ביקש עליהם רחמים ור"ל כפ"י שהוא נרם
 להם שיאבדו על שלא בקש עליהם רחמים וכיון
 שהאבות ילטערו ממנו ע"י ח"כ לא תועיל זכותם
 לזרעו וז"ל אחר שאמר ק"ו לכסא של רגל א"י
 וכדו שגא תקשה כ"כ כסא של ד' רגלים ע"כ
 אמר ולא עוד חלה וכו"י וכפ"י לא תועיל זכות
 האבות לזרע מש"כ וכו"ל לכסא כל רגל א"י זקת ודוק.
וירא משה את כע"ס כי פרופ הוא צ"י פרע"ה
 אהרן לשמלה בקמיה"ס ק"ה אחיות המן
 רמז למ"ש רז"ל שהמן ערטר על ישראל פון בעגל
 ומרע"ה ראה זה צדוכ"ק ח"ה לשמלה בקמיה"ס
 שקס עליהם להשמיד להרוג ולאבד ע"י פון בעגל.
ויתנצרך בניו אית ע"דים ר"ת אנ"יע שבע"דו
 כזה כ"ס באורות שקבלו צ"י"ס כשאמרו
 נעשה ונשמע ונמשכו לכ"ס מדי עולמות אנ"יע
 עתה ע"י עון בעגל החללו מכם.
ויאמר ה' הנה מקו"ס אחי ונלצתי, ק"ה
 אחיות מיחה וכו"ל לפי שמרע"ה שאל
 מהקב"ה כראוי נא את כבודך ובקב"ה השיבו כי
 לא יראני האדם וחי חלה לאחר המיתה ומרע"ה
 מעלתו בעולם העליון גדולה עד מאד וע"כ אמ"ל
 כו"כ מקו"ס אחי ובאומרו כו"כ כמורה בחלצ
 ורמז צ"ח מיתה ר"ל שלאחר המיתה כו"כ מקו"ס
 אחי עמי במחילתי וחזכה מה שלא זכה שום
 נכדא שבעולם כי מי לנו גדול ממשה זע"א.

נ'רשא עי"ן ויפצע ר"ת אחיות עון רמז מ"ש
 רז"ל עשה אדם עבירה פעם א"י מוחלין
 לו צ"י מוחלין לו ג"י אין מיחיל וא"כ בקב"ה מוחל
 צ"י עונות דוקא וע"כ באומרו נושא עון רמז עון
 אחר צרי"ת לרמז שמוחלין לו ג"כ פעם שנית כו"י.
אוי"א שהוא ר"ת ענו ונא לראח שנושא עון
 למי שהוא ענו ופי"ב על פשע כמ"ש רז"ל.
ואחרי כן נגשו וגו' רש"י ז"ל כביא חב"ה
 של קדר בלימוד השנוי"ב צמ"י ערובין
 דני"ד ע"כ וקיים ש"ס נמלאו ציד לכל ד', ואפס"ל
 טעם לר"ס הללו לא פחות ולא יותר שש"כ כנגד
 פרדי"ק של תוכ"ק וכח"כ מהרש"א ז"ל בח"א דאיתא

אפשר שבהי הזב נא להזכיר איתי על הזיווג
עם אשתו שהוא בחר גמור ועבד לא יבין
למלאכת האות ילכו ילכנאחו לגלות ערוה אלא
היה כונה לש"ס לקיים לזיווג יח"ש לפי"ר אי
לקיים מלות עונה וידע מ"ש רז"ל ע"ש כ"א
לשאר שאלו זו אשה יח"ש איש איש אל כל שאר
בשרו דהיינו אשתו לא חקרני בכונה לגלות ערוה
להנאחם אלא לש"ס כמ"ל ייטן שהענין היה
חלוי במחשבה ימו יוכל לידע בהמזדווג עם אשה
מה ביתה כונה לזה גמור ואמר אני היידיע
מחשבות וע"כ הזכירו בזה לכייהבם קדישים אשר
במותר לכה.

כדי לאכול בשבת אכל כשנכנסו לא"י ארץ טובה
ורחבה ונחיים מלאים כל טוב אין לריך להקדים
בצרכה אלא הקדושה שטל ידה תצא בצרכה
וע"כ תקנו מקדש השבת ומנרך כ"ו ודוק.
יירא כי כי רצה רעת האדם בארץ יגוי וליד
באומרו בארץ יתורה ידיע הוא שהאדם
בארץ ולא בשמים, ואפשר שרמזה לנו חוביק על
זמנו זה שצ"ה"ר גברה יד הערבים בכל ארצ"ק
גזולים וחומקים יבורגים ומתריבים עד שרצה
רעה מאד מאד וידיע מ"ש החוקי על אימנם
ז"ל אחס קרוי אדם ולא אוב"ע וכקשו יבכחו
אשר יעשה אותם האדם והי זכס ודרשו רז"ל
אפי" גוי ותירלו דנקראים האדם ולא אדם, וי"ש
וירא כי כי רצה רעת האדם הם הערבים בארץ
היא ארצ"ק וכל ילר מחשבות לבו רק רע כל
היום וע"ז בנטיחנו כשי"ת ויאמר כי בעל כרחמים
אמח את האדם הנוי מעל פני האדמה מכוי"כ
ואז ונה הם עם ישראל חלא חן בעיני הי שישיג
עליכם בעין חמלאו ויבזו בארלס הקדושה לבטח צ"ב.

פרשח שמות

מסרה ג' וראיתם. וראיתם על האזנים,
וראיתם את הארץ, וראיתם איתו,
אפשר בצרך פשוטה שהוא ע"ד מ"ש שכמע"ה
יום המות מיום הוולדו שר"ל מיום שולד האדם
הוא מטוחד למות ובכל י"ס הוא קרב אל בקבר
וע"כ אמר עוד כי האדם הולך אל בית עולמו
כולך דיקא כמי שנוקע ממקום למקום ובכל
יום מחקרז להמקום שנוקע אליו וכאלריים עשה
זה כדי שיראו מלפניו וישמרו התורה וכמלות.
וזכו שכיונה במקרה וראיתם על האזנים ר"ל
משעת בלידה וראיתם את הארץ שהיא בקצורה
בארץ וכטעם לזה וראיתם אותו שהוא בקני"ה
וזכרתם את כל מלות כי ועשיתם אותם וע"י
זכירת יום המיתב יכניע כילב"ר ולא יחטא וק"ל.

פרשח אחרי

איש איש אל כל שאר בשרו לא חקרנו לגלות
ערוה אני כי, לליד מה כונת כליווי הזב
אם לכודיענו איסור ערוה קרובים כרי פרט
אח"כ ככל גם למח חזר לומר אני כי וכבר אמרה
פעמים נחחילת הפרשה, ורז"ל אמרו. שאומרו לשון
רבים לא חקרנו לכזכור הנקבה כזכר, ולעני"ד